

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

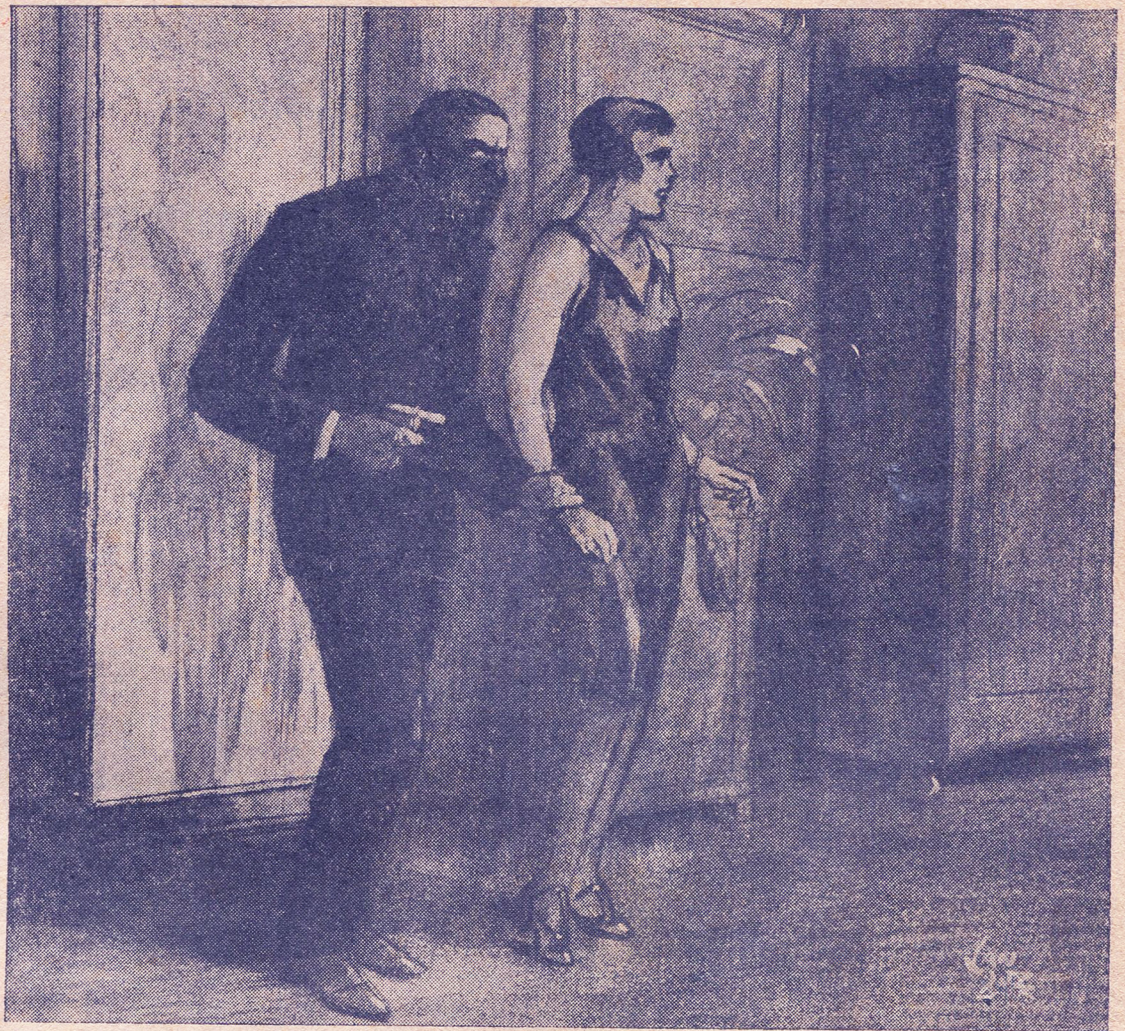
Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

HET LOSGELD VOOR MARGIE CLIFFORD

15 cent.

De vrouw keek met een verwonderde, onwezenlijke blik voor zich uit.

No. 1306.

NIEUWE SERIE

Het Losgeld voor Margie Clifford

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN GESPREK MET GROOTE GEVOLGEN.

De maandelijksche partij van Sir Archibald Probijs was dien avond nog drukker bezocht dan gewoonlijk. Het echte, Londensche seizoen was namelijk pas begonnen, en de groote aantrekkingskracht, die uitging van de schoone, nog jonge echtgenoot van het bekende Hooger Huislid, werd dus nog vergroot door de omstandigheid, dat de gasten van den edelman elkander wel veel te zeggen zouden hebben na het tijdperk van reizen, vacantie, jagen en baden.

Het was eigenlijk een zonderling salon, dat van Sir Archibald. Hij wilde gaarne voor liberaal doorgaan, en trachtte daarom in de prachtige kamers, die men wel zalen mocht heeten, van zijn groot huis in Pall Mall al diegenen te verzamelen, die zich in een of ander opzicht naam maakten — beroemde schrijvers zoowel als componisten, staatslieden zoo goed als operazangers — maar die laatsten moesten dan ook werkelijk een wereldnaam hebben, zooals de Rus Chal-japin. Zoo had bijvoorbeeld Caruso, den enkelen keer dat hij te Londen kwam zingen, de groote eer genoten, te behooren tot die schare, die de feestzaal, de ouderwetsch ingerichte danszaal, het kleine souperzaaltje, ja tot zelfs het particuliere boudoir van de vrouw des huizes mochten betreden.

Sir Archibald ging er prat op, dat men in zijn huis alle onderwerpen mocht en kon bespreken, vrijuit, zonder eenige restrictie. Het was dan ook volstrekt niets verwonderlijk, nu eens een professor in de genealogie een soort van lezing te hooren houden over de merkwaardige opvat-

tingen van vele Afrikaansche stammen over de onheiligheid van tweelingen, dan weder een bekend tennisser een causerie te hooren afsteken over forehand en backdrive, topspin en drop-shot.

Dien avond was het onderwerp van die dames en heeren, die genoeg hadden van het dansen, of er in het geheel niet aan gedaan hadden, van een gansch anderen aard. Men sprak, en tamelijk luid ook, in de hoekjes waar de palmen stonden, aan de whisttafeltjes en zelfs in den halfduisterten wintertuin, die zich toch eigenlijk veel beter tot iets anders leende, over een zaak, die in de laatste weken geheel Londen bezigheid, ja zelfs met een soort van schrik begon te vervullen.

Men vertelde elkander de laatste nieuwtjes uit de bladen, en sommigen, die dicht bij het vuur zaten, en bevriend waren met hoofdredacteuren of verslaggevers, verhaalden opgewonden primeurs die grooten bijval vonden.

De zaak is, dat er in de wereldstad in den laatsten tijd eenige zonderlinge misdaden hadden plaatsgevonden, waarvan de bedrivers nog niet waren ontdekt, ofschoon de politie wel eenig spoor meende te hebben gevonden.

Onder de zeven millioen Londenaren moest er één schuilen, die een wonderbaarlijke macht uitoefende over zijn medemenschen, een macht die hij misbruikte om zich te hunnen koste te verrijken.

Het is volstrekt noodzakelijk, tot beter begrip van hetgeen volgt, dat wij hier zeer in het kort

herinneren aan een paar van die gebeurtenissen, die destijds opzien hebben gebaard, en aanleiding gaven tot heftige polemieken. Want er waren zelfs Londenars, die niet wilden gelooven — en het tot op den huidigen dag nog niet doen — dat de bewuste misdrijven werkelijk het gevolg waren van die hypnose. Ja, er waren er zelfs die zoo ver gingen, te verzekeren, dat die zoogenaamde misdaden uitsluitend het uitvloeisel waren van een verhitte fantasie, dat zij nooit hadden plaatsgevonden, en dat zij slechts verzonnen waren door lieden, wie het te doen was om reclame voor zichzelf te maken.

Achtereenvolgens was er dit geschied: het begon met de zonderlinge ervaringen van een zekeren rijken leeglooper Brigges geheeten, die in een besloten gezelschap een buitengewoon groot bedrag met spelen had gewonnen, terwijl hij anders steeds verloor, en zich dit bedrag op een even eenvoudige als schrandere wijze had zien ontfutselen door geheimzinnige misdadigers, en zonder dat hij er zelf later eenige notie van had. Wat hij wist, was, dat hij uit een soort van zwaren slaap plotseling was wakker geschrikt en toen bevond, dat hij niets meer bezat van het gewonnen bedrag, dat hij toch in zijn portefeuille had gehad, toen hij het bewuste huis verliet. Daarop volgde bijna aanstonds de zaak van Joseph Goldmayer, een zeer bekend speculant, die aan de beurs een verwonderlijke paniek veroorzaakte, waarvan hij echter zelf het slachtoffer werd. Hij toonde een telegram, waarvan niemand naderhand de juiste herkomst kon vaststellen, maar dat van grooten invloed was op de koers van zekere effecten. Die koers zakte plotseling in, zooals men dat met een vakterm noemt, de papieren vlogen letterlijk weg voor een bespottelijke prijs — maar slechts weinige minuten voor beurssluiting geraakte door een even raadselachtig bericht, en niemand wist eigenlijk goed te zeggen op welke wijze, de koers weer op haar voormalige hoogte, en weer moest het die geheimzinnige macht geweest zijn die hier in het spel was, en die in weinige uren aan de baisse en de hausse van dit effect, een burgermans fortuintje had verdiend — door de papieren op te koopen toen zij schier niets meer waard waren en ze een oogenblik later met reusachtige winst van de hand te zetten.

Het derde geval betrof dat van Irwin Tucker — en het was zeker wel het raadselachtigste en daarbij ook het misdadigste. Om te beginnen worde hier opgemerkt, dat dit het eerste geval was van den Luipaard — het volk had dezen naam al spoedig gegeven aan de zonderlinge, geheimzinnige personage, die zijn slachtoffers op dezelfde wijze besprong als zulk een roofdier — waarmede Raffles zich bemoeide. Dit bleef voorloopig onbekend aan de politie, maar blijkens de memoires van Charles Brand, den onafscheidelijken vriend van den Grooten Onbekende, hebben wij alle redenen om te vermoeden,

dat de Luipaard reeds toen maar al te goed wist, wie hem bij die gelegenheid zoo danig in de wielen reed.

Hoe dit nu ook zij, in ieder geval kwam bij het geval Irwin Tucker al iets vast te staan, en dat was het huis, of althans een van de huizen, waar de Luipaard zijn vallen uitzette en zijn slachtoffers in gehypnotiseerden staat, tijdelijk opsloot. Het was een zeer oud huis in het noorden van de stad, schier het eenige overgeblevene van dien ouderdom in een wijk, waar men alle oude huizen begon neer te halen, om ze te vervangen door moderne villatjes. Raffles ontdekte dit huis, waarschuwde anoniem de politie, men onderzocht het geheele huis, dat bewoond werd door een zekeren Dawes met zijn ouden bediende Drexler, vond echter niet de minste aanwijzing, die recht zou geven tot ingrijpen en moest zich nolens volens terugtrekken. Raffles was dus wel genoodzaakt het werk zelf over te nemen, met het gevolg dat hij in doodsgevaar geraakte in gezelschap van Brand die hem had vergezeld, en de beide vrienden hadden het slechts te danken aan de tusschenkomst van James Henderson, den stoutmoedigen chauffeur, dat zij in dat sombere, eeuwenoude huis niet een vreeselijken dood vonden.

Raffles ontsnapte echter slechts aan den Dood om regelrecht in de armen te loopen van de politie, die door een noodlottig toeval juist met een groote patrouille-auto voorbij het huis kwam rijden. Met hem werd Drexler, de bediende gearresteerd, en tevens ook de chauffeur Henderson en Charles Brand. Op weg naar het politiebureau echter wist het drietal te ontsnappen. Drexler echter verging het heel anders. Hij kwam op een even zonderlinge als vreeselijke wijze om het leven.

Want die Drexler was een verrader, en had het besluit genomen, als getuige van de Kroon tegen Dawes, en dus natuurlijk ook tegen diens principaal, den Luipaard op te treden. Hij kwam daar echter niet toe. Toen hij wilde gaan spreken, voor den Commissaris van Politie, werd hij door een openstaand, getralied venster heen vermoord met behulp van een vergiftigden doorn, die met een blaasroer was afgeschoten, waarschijnlijk van het dak van een schuur aan de overzijde van een smal steegje, dat het politiebureau van die bergschuur scheidde.

Men zocht vruchteloos naar den moordenaar. Drexler had niet kunnen spreken. De politie was dus nog even ver. Alles wat zij bereikte in deze zaak was, dat het oude huis nu voortaan voor den Luipaard onbruikbaar was geworden. Maar dat hem dit weinig deerde, dat hij tal van soortgelijke huizen moest hebben, bewezen reeds de volgende dagen, want men hoorde toen opnieuw van wonderlijke uitstapjes van rijke dames en heeren, die plotseling een slaperig gevoel kregen, niet meer beseften wat zij deden, dan weer ontwaakten en ontlast bleken te zijn van

wat zij aan kostbaarheden bij zich hadden gehad.

Zoover was men thans. Natuurlijk deed de politie het onmogelijke, vat te krijgen op den geheimzinnigen hypnotiseur of wat hij dan anders mocht zijn, telepaath, magnetiseur, fakir.

En het was over deze wonderlijke zaken dat men reeds geruimen tijd gesproken had in de grootste salon van de drie, waarin Sir Archibald zijne gasten placht te ontvangen, toen Alwin Clifford, de bankier, met zijn vrouw Margie binnentrad. Hij was een korte, tamelijk corpulente, zeer donkere man van een jaar of vijf en veertig, die zich reeds een zekeren naam had gemaakt door vrij gewaagde speculaties, die echter nog steeds in zijn voordeel waren afgeloopen. Zijn vrouw stak een hoofd boven hem uit, en besteedde blijkbaar zeer veel zorg aan haar toilet. Heer haar was kunstmatig geverfd, en van een opvallend lichte strookleur. Om den hals droeg zij een driedubbel snoer van de prachtigste diamanten die men zich kan voorstellen en men hoorde reeds onderdrukte gillets van bewondering en nijd slaken.

Maar de vrouw des huizes was onmiddellijk op de echtgenoot van dien invloedrijken, vrij gevaarlijken bankier toegetreden, vatte haar bij de handen, en zeide, luid genoeg om het eenige meters verder te kunnen hooren:

— Maar mijn lieve Margie, waar blijf je toch? ik heb je zoo vreeselijk gemist. Lieve kindje, wat heb je daar een prachtige diamanten aan. Aardig van je, dat je ze ons eens laat bewonderen!

— Het had maar weinig gescheeld, liefste, of er was niets te bewonderen geweest! zeide Margie Clifford met een pruimenmondje en een klagend stemmetje. O, het is verschrikkelijk — ik ril als ik er aan denk, en ik ben geloof ik heel onverstandig geweest dat snoer vanavond aan te doen! Alwin heeft er tachtig duizend dollars voor moeten betalen!

De grootte van het bedrag deed iedereen tot in de verste hoeken opzien — want de vrouw van den bekenden bankier had een zeer door-dringend stemgeluid en vond het ook volstrekt niet noodzakelijk dat te dempen.

Maar men begon onmiddellijk om haar heen te dringen, verbaasd en verschrikt, en in de hoogste mate nieuwsgierig, maar Georgine, de vrouw des huizes, voerde onmiddellijk hare vriendin naar een sofa, in het midden van een der langste wanden, trok haar daarop naast zich neder, en zeide haastig:

— Wat is er? Er is toch niets met je prachtig collier gebeurd? Vertel het ons direct! Wij zijn een en al aandacht. Wij praatten al bijna over niets anders meer dan over dien vreeselijken man, die zoo geheimzinnig onze juweelen steelt, zonder ooit een inbraak te behoeven ondernemen.

— Ja, vertellen! Laat U toch niet bidden! Zeg het ons gauw! Wat is er gebeurd, werd er van

alle kanten geroepen en er vormde zich aanstonds een halve cirkel om de beide vrouwen, die daar naast elkander op de sofa waren gezeten, en die een levendig contrast met elkander vormden — Margie met haar strooblonde, Georgine met haar gitzwart haar.

Maar de vrouw van den bankier liet zich niet lang bidden, en begon dadelijk, met een schichtige, beangste uitdrukking in haar fletsblauwe oogen:

— Je moet dan weten, dat Alwin en ik eergisteren naar de Groote Opera zijn geweest. Je weet dat we voor dit seizoen een loge hebben gehuurd. Nu, ik had voor de gelegenheid — die beroemde Italiaan zong — ik weet heusch niet meer zijn naam, maar hij ziet er zoo mooi uit in zijn tricot — mijn diamanten snoer aangedaan, dat ik pas onlangs van Alwin had gekregen. We bleven tot het allerlaatst. Natuurlijk waren we met de auto gekomen, en Simpkinson, onze chauffeur, moest, zooals je wel begrijpt, in de file wachten. Dat is erg vervelend, als je zoo in de vestibule moet staan. Daar schijnt niets aan te doen te zijn. U moest daar eens iets van zeggen in het Hoogerhuis, Sir Archibald!

— Ik beloof het U plechtig, mevrouw! antwoordde glimlachend de gastheer, die met nog eenige andere heeren, waaronder ook de vice-president van de Windsor-Club, Lord Aberdeen zich bevond, vol aandacht stond te luisteren.

— Verder nu, verder toch, Margie! drong Georgine ongeduldig aan. Zie je niet dat wij tintelen van ongeduld?

— Nu dan, Alwin en ik stonden in de vestibule te wachten, tot onze naam zou worden afgeroepen door den portier, die bovenaan de trap stond, en zich de namen liet toeroepen door de chauffeurs die kwamen aanrijden. Langzamerhand dunde het publiek van menschen die op hun auto wachtten. En terwijl ik daar zoo stond, kreeg ik plotseling een heel eigenaardig gevoel over me. Het was me net, alsof een paar oogen strak op mij gevestigd werden. Ik keek rond in de vestibule, waar de lichten al een voor een werden gedoofd, en ik zag hier en daar nog pratende groepjes, maar niemand die speciaal op mij scheen te letten, en toch werd dat gevoel sterker, alsof twee groote, doordringende oogen strak naar mij keken, oogen die telkens wat naderbij kwamen, tot ik ze vlak voor mij meende te zien, zoo dichtbij, dat ik haast een schreeuw van angst had gegeven.

— Zag je niets dan die oogen? vroeg Georgine, die een beetje bleek was geworden, snel ademhalend. Zag je geen man, geen gezicht?

— Niets dan de oogen zag ik! Dat was juist het akelige! Het was alsof ze in een soort van nevel zwommen — een goudachtige mist! Ik kan het je zoo moeilijk beschrijven zie je! De oogen zelf waren heel groot, wijdsopen gespalkt, groenachtig, met heel groote, starende pupillen. Ik wilde heusch hard gaan schreeuwen, maar het

was me onmogelijk en toen gebeurde er al heel gauw iets anders. Ik hoorde een stem, zoo duidelijk als ik zooeven de jouwe hoorde, die vlak aan mijn oor scheen te fluisteren: „Zeg aan Uw man dat gij Uw robijnen ring in de loge hebt verloren. Zeg hem dat hij er naar moet gaan zoeken.” Nu moet je weten, dat ik dien avond mijn robijnen ring vergeten had aan te doen! Maar dat wist Alwin niet. Hij had er zeker ook niet op gelet.

— En — deed U het? vroeg een der luisterende dames ademloos.

— Ik moest! Ik kon niet anders! Ik kon onmogelijk weerstreven! antwoordde Margie klagend. Het was eruit voordat ik het besepte. Ik zei precies wat die stem verlangde tegen Alwin, maar ik vond het heel gek dat mijn eigen stem klonk, alsof een ander de woorden had gesproken. Maar ik moet heel natuurlijk zijn geweest, want Alwin ging dadelijk. Is het niet waar, mannie?

— Ik twijfelde geen seconde of je was den ring werkelijk in de loge kwijtgeraakt, bevestigde de bankier, die naast den gastheer stond, met Lord William Aberdeen aan zijn linkerzijde, die geen woord van het gesprokene scheen te willen verliezen.

— Ga voort, Margie, ga toch voort! drong de gastvrouw aan. Het is ongelooflijk opwindend! Wat deed je, toen Alwin wegging?

— Wel, hij was nog nauwelijks aan den voet van de groote trap, die hij haastig begon te beklimmen of ik hoorde weer dezelfde fluisterende stem aan mijn oor die zei: „Ga nu de trappen af van het terras, sla dadelijk links af, en stap in de auto, die staat te wachten voor de lunchroom van Giles.” Die laatste woorden hoorde ik al als door een dikken deken, zoo dof werd het in mijn hoofd. Ik voelde een zonderling gonzen. Maar ik weet volstrekt zeker dat die woorden gesproken zijn, ik hoor ze nog herhaaldelijk, maar ik weet ook dat ik al half bewusteloos was, toen ik begon te gehoorzamen....

— Vreeselijk!

— Ontzettend!

— Het is om niet te gelooven!

Al deze uitroepen klonken door elkander, en de heeren keken elkaar veelbeteekenend aan, terwijl de dames bleek en zenuwachtig op elkander drongen.

— U ging dus de trap af — wist U dat zelf nog?

Het was Lord Aberdeen, die de vraag had gesteld, en allen keken heel even op naar zijn rijzige gestalte en zijn krachtig geteekend, edelbesneden gelaat.

— Neen mylord, ik zeg U dat toen alles mistig en dof in mijn hoofd werd! Maar ik moet het gedaan hebben! En ik zou ook vast en zeker in die auto voor de lunchroom van Giles zijn gaan zitten, als er niet iets gebeurd was — —

— Wat dan? vroegen tegelijkertijd eenige dames met uitgerekte halzen en uitpuilende oogen.

— Ik moet halverwege de terrastreden naar de straat gestruikeld zijn over mijn eigen shawl, die ik losjes over den arm hield, want het was erg warm. Ik viel, en ik moet mij leelijk hebben bezeerd. Ik ben toen ook zeker heelemaal buiten kennis geraakt en pas later hoorde ik dat de portier verschrikt was toegelopen, die mij heel goed kende. Hij bracht mij met behulp van een suppoost dadelijk weer binnen, men ging mijn man halen, die met een ouvreuse de heele loge doorzocht, en toen haalde de portier zelf onze auto uit de file. Natuurlijk hoorde ik dat pas later — ikzelf weet er volstrekt niets van. Van mijn struikelen heb ik zelfs geen notie meer.

Het bleef geruimen tijd zeer stil, en toen hoorde men allerwege mompelen:

— Ongelooflijk! Merkwaardig! Dat is U dan op het nippertje ontsnapt! Wie weet wat er gebeurd zou zijn, als U alleen in die auto was gaan zitten!

— Ik mag er niet aan denken! zeide Margie huiverend, terwijl zij de handen voor het gelaat sloeg.

— En ik zou U dringend willen raden, mevrouw, U goed in acht te nemen, en in den eersten tijd dat prachtige diamanten halssnoer niet al te zeer ten toon te stellen!

Het was weer Lord Aberdeen die op waarschuwend toon deze woorden had gesproken.

HOOFDSTUK II.

EEN AANBOD VAN JOHN RAFFLES.

Het was den volgenden dag, omstreeks half drie in den middag, toen er een gewone taxi stilstond voor het fraaie, groote huis, hetwelk de Cliffords bewoonden in King Alberts Lane, de fraaie, breede straat, die langs Hyde Park loopt.

Er stapte een goed gekleed heer uit, die een

paar woorden wisselde met den chauffeur, die even aan zijn pet tikte en met het hoofd knikte.

Terwijl de auto bleef wachten, liep de heer dwars het breede trottoir over, bestapte de lage stoep, en schelde.

Een huisknecht, in een groene uniform met

vergulde knopen, opende de deur voor hem, en keek hem even vragend aan. De bezoeker was goed gekleed, dat zag hij aanstonds — maar het was toch nog wel wat vroeg voor visites —

De ander had echter reeds een kaartje te voorschijn gehaald, gaf dit den bediende, en zeide met een zwak buitenlandsch accent:

— Breng dit kaartje aanstonds aan mijnheer Clifford, en zeg dat ik hem gaarne zou spreken over een dringende zaak die geen uitstel kan dulden. Voeg er bij dat het mij aangenaam zou zijn, als mevrouw Clifford mij te woord stond, indien haar echtgenoot soms reeds weder naar de beurs mocht zijn gegaan.

De huisknecht wees den bezoeker zwijgend een plaats aan op een der fraai gebeeldhouwde banken die in de vestibule stonden, keek hem nog even onderzoekend aan, en ging toen met snelle sprongen de breede, zwaargebeeldhouwde eikenhouten trap op, die in het midden van de vestibule begon, en zich ter hoogte van de eerste verdieping splitste, naar rechts en naar links.

Hij bleef slechts kort weg, en zeide, halverwege de trap:

— Mijnheer Clifford heeft enkele minuten voor U. Tenminste wanneer het werkelijk van groot belang is. Mijnheer is een weinig gehaast.

— Ik zal mij weten te beperken, vriend! antwoordde de bezoeker glimlachend. Ga mij maar voor.

Beiden bestegen de trap, en de bezoeker volgde den huisknecht over een vrij breede en goedverlichte gang tot de man stilstond voor een hooge, dubbele deur, die opende, den ander liet voorbijgaan, en toen de deur zachtjes weer sloot.

Midden in het hooggezolderde vertrek, dat door drie groote ramen verlicht werd, stond Alwin Clifford, met het visitekaartje nog in de hand. Hij nam den bezoeker scherp op, en zeide toen, met een zweem van verwondering in zijn stem:

— U is David Lafonte?

— Zoo is mijn naam mijnheer!

— U is een Franschman?

— Inderdaad!

— Uw kaartje vermeldt Uw functie — particulier detective. Ik kan mij echter onmogelijk voorstellen, wat U hier kan hebben gevoerd! Voor zoover ik weet heb ik nooit iets uitstaande gehad met de Parijsche politie.

Mijnheer Clifford lachte even bij dit grapje, maar de bezoeker scheen het een onaangenaam lachje te vinden, hoewel hij hiervan niets liet blijken. Hij ging rustig voort:

— Ik zou U natuurlijk niet komen storen, mijnheer Clifford, en berooven van uwen kostbaren tijd, als het geen ernstige zaak betrof — die U na ter harte moet gaan. Ik zal kort zijn. Ik kom U mijn diensten aanbieden, inzake den aanslag, die er onlangs op mevrouw uw echtgenote

is gepleegd! Ik meen de poging, om haar te berooven van hare juweelen, na haar bewusteloos te hebben gemaakt.

Het gelaat van mijnheer Clifford had tot op dat tijdstip niet zeer vriendelijk gestaan, eerder een weinig ongeduldig, maar nu werd het bepaald wantrouwend. Het was echter duidelijk te zien, dat hij al zijn best deed, dat gevoel te verbergen.

Hij nam zijn bezoeker met een snellen blik nog eens op, en zeide toen, de schouders ophalend:

— Mijn waarde heer — dat is toch achter den rug! Wat kan het voor nut hebben, mij Uw diensten aan te bieden, terwijl onze eigen politie, die toch zeker over knappe koppen beschikt, heeft moeten verklaren dat zij machteloos staat!

— Van de voortreffelijkheid Uwer politie heb ik niet alleen gehoord, mijnheer Clifford, maar ik heb ervaring van haar slimheid en schranderheid. Maar juist het feit, dat zij hier staat voor een „non possumus”....

— Waarvoor staat zij? vroeg Clifford, die niet sterk scheen te zijn in het Latijn.

— Zij is genooddaakt, mijnheer Clifford om te moeten verklaren „wij zijn machteloos”, antwoordde de bezoeker met een glimlach. Welnu ik geloof te weten, dat ik zal kunnen doen, geheel alleen, wat zij niet kan verrichten, misschien juist door haar aantal.

— Maar wat valt er nog te doen, herhaal ik! riep de bankier uit, met een zeer duidelijken blik op de pendule. De aanslag is gepleegd, ongetwijfeld, maar hij is mislukt, mijn vrouw heeft haar juweelen gelukkig kunnen behouden — wat valt er dan nog te doen?

— Wel, een herhaling te voorkomen, mijnheer Clifford!

De bankier keek Lafonte een oogenblikje zwijgend aan, doordringend, en blijkbaar nam zijn wantrouwen toe. Na eenige oogenblikken verklaarde hij kortaf:

— Verklaar U duidelijker, mijnheer! Mijn tijd is beperkt. Gij vermoedt dus dat de aanslag op mijn vrouw herhaald zal worden?

— Misschien niet in het bijzonder op Uw vrouw — maar dan toch op andere Londenaren! En zeker ook op Uwe echtgenote, als zij zich nog eens met haar juweelen in het openbaar vertoont. In ieder geval behoort gij toch zooveel burgerzin te hebben, dat gij de autoriteiten steunt bij haar pogingen om dien geheimzinnigen schelm te ontdekken, die reeds een klein fortuin moet hebben bijeengegaaard!

— Gij bedoelt den „Luipaard”, vroeg Clifford die onrustig scheen te worden.

— Hem bedoel ik!

— Ga verder mijnheer! Ik moet zeggen dat gij mij nieuwsgierig gemaakt heb! Wat beoogt gij eigenlijk?

— Dat zal ik U dadelijk verklaren. Ik kom U het voorstel doen, mevrouw uw echtgenote

nogmaals naar een feest te laten gaan, met haar prachtig, nieuw, diamanten halssnoer aan. Wel verre van dit geheim te houden, zou men dit door een kleine entrefilet in de bladen bekend kunnen maken. De Luipaard zal door dat bericht worden aangetrokken als het ijzer door den magneet. Wat hem den eersten keer mislukt is, louter door toeval, dat zal hij den tweeden keer tot iederen prijs willen doorzetten. Het halssnoer van Uw vrouw moet speciaal daarom zoo veel waarde voor hem hebben, omdat het, indien mijn inlichtingen juist zijn, pas is samengesteld. Er bestaan nog geen beschrijvingen van. Het is door hoogstens twee of drie handen gegaan. Kortom, het zal niet zoo moeilijk zijn, het in zijn geheel, of wel in onderdeelen van de hand te doen.

De oogen van den bankier waren onafgebroken op het gelaat van zijnen bezoeker gericht, naar wiens woorden hij zwijgend luisterde. Hij knikte alleen maar even met het hoofd. En Lafonte vervolgde:

— Welnu, ik stel verder voor, den Luipaard uit zijn tent te lokken, naar hem daarbij goed in het oog te houden.

— Maar niemand kent hem! riep Clifford uit. Niemand heeft hem ooit gezien!

— Dat is zoo, maar ik geloof dat ik een goeden kijk heb op hypnotiseurs van zijn kracht! antwoordde Lafonte bedaard. Ik zou Uw vrouw geen oogenblik uit het oog verliezen, haar niet meer dan enkele meters van mij laten gaan, en tenslotte zou ik hem ontdekken, en zijn plannen dwarsboomen, hem aan de politie kunnen uitleveren en zoo een einde maken aan zijn schrikbewind!

— Ja, ja, dat klinkt heel mooi, zeide Clifford, als in gedachten verdiept. Maar zeg mij eens, hoe zoudt gij het willen aanleggen, om op onopvallende wijze voortdurend in de nabijheid van mijn vrouw te blijven?

— Wel, ik zou als chauffeur hare auto kunnen besturen, antwoordde Lafonte rustig.

— Welzoo — en als die schurk eens poogde, ook U onder zijn macht te krijgen? vroeg de bankier spottend.

— Dan zou hij wel zeer, zeer sterk moeten zijn, mijnheer Clifford. Ik ben er niet de man naar, de kracht van mijn tegenstander te onderschatten — maar voor zoover mijn herinnering gaat is het nog aan geen sterfelijk mensch gelukt, mij onder de macht van zijn wil te doen bukken — en heel zeker niet op verren afstand! Het is duidelijk dat de Luipaard voor zijn doeleinden alleen maar zeer emotioneele personen kan gebruiken, met niet al te sterke zenuwen. Is Uw vrouw zenuwachtig?

— Dat weet de hemel! antwoordde mijnheer Clifford op een somberen toon, die den bezoeker heel even deed glimlachen.

— Gij ziet het! Alleen zulke menschen kunnen op eenigen afstand door zeer geoeffende

hypnotiseurs willoos worden gemaakt. Ik zeg U dat dat met mij niet zoo gemakkelijk zal gaan.

— Maar wij zijn nog niet aan het einde van Uw voorstel! Wat zou er dan volgens U moeten gebeuren, wanneer het eens werkelijk bleek, dat die schelm mijn vrouw weer gevolgd was, en haar wilde dwingen, in een andere auto te stappen?

— Wel, dat zou ik rustig toelaten — maar ik zou wel zorgen, dat die auto dan onmogelijk meer aan mijn aandacht kon ontsnappen! Ik heb betrouwbare helpers, die mij op eenigen afstand zouden volgen, per auto of per motorfiets, en die op een enkelen wenk van mij die auto zouden nagaan. Zij zouden voorzichtig de plaats opnemen waar zij bleef — en het zou een knappen Luipaard moeten zijn, die dan nog aan de greep van de politie ontkwam!

Lafonte zweeg, en Clifford, op zijn voetzolen heen en weer wiebelend, bleef hem nog even strak aanzien.

Plotseling scheen hem iets in te vallen. Hij vroeg:

— Hoeveel dagen zoudt gij noodig hebben voor Uw voorbereidselen?

— O, een dag is ruimschoots voldoende!

— Luister dan! Overmorgen is er een soirée bij gravin Bunburry. Mijn vrouw en ik hebben een uitnoodiging. Morgenochtend kan er een klein berichtje in de groote bladen staan — over de juweelen, die mijn vrouw zal dragen. Ik zeg U dit, opdat het U moge blijken, dat ik... op Uw voorstel inga! Ik heb echter een bezwaar — wanneer ik mijn vrouw vergezel, zal die kerel misschien niet voor de tweede maal een poging durven wagen! Hij moet begrijpen, dat ik mijn vrouw in geen geval meer zou verlaten om zogenoemd weggeraakte ringen te gaan zoeken! Hoe denkt gij daarover?

— Wel, er is natuurlijk geen sprake van dat gij naar dat feest moogt gaan! zei Lafonte bedaard.

— Ah zoo — mag daar geen sprake van zijn?

— Natuurlijk niet! Want dan zou de Luipaard zich nog wel eens bedenken, alvorens zijn slag te slaan. Ik zou dus in hetzelfde berichtje doen opnemen, dat gij wegens een lichte verkoudheid verhinderd zijt, uw vrouw naar het feest van gravin Bunburry te vergezellen.

— Ja, dat lijkt mij heel gemakkelijk! Maar weet gij wel dat ik mijn vrouw wellicht aan groote gevaren blootstel?

— Ik sta er voor in, mijnheer Clifford, dat mevrouw uw echtgenoot niet het minste gevaar heeft te duchten! Niet alleen zullen mijn vrienden daarvoor waken — maar de Luipaard is, geloof ik, niet de man, die zijn slachtoffers doodt, of zelfs maar mishandelt. Dat doet hij alleen maar met degenen die zijn pad durven kruisen.

De koolzwarte oogen van den kleinen bankier vestigden zich opnieuw doordringend op het

gelaat van zijnen bezoeker. Zijn gedachten schenen zeer snel te arbeiden. Toen raadpleegde hij plotseling opnieuw zijn horloge en zei haastig:

— Ik heb nu waarlijk geen tijd meer, waarde heer Lafonte. Maar ik neem Uw voorstel aan. Gij zult overmorgen als chauffeur onzen wagen besturen. Ik kan natuurlijk informaties over uw persoon inwinnen?

— Zooveel gij maar wilt, mijnheer Clifford! Vraag slechts aan den Parijschen Commissaris van politie, hoe hij over David Lafonte denkt!

— Dat zal ik niet nalaten! Gij komt dus hier om acht uur in den avond. Is dat vroeg genoeg?

— O zeker, mijnheer Clifford!

— Maar waar stelt gij U eigenlijk voor, dat de Luipaard zijn poging zou kunnen wagen, ditmaal?

— O, dat kan hij overal doen! Tot in een volle feestzaal toe!

— Wat, gij denkt dat die man zich onder de gasten zou kunnen bevinden? riep Clifford oprecht verschrikt uit.

— Dat is voor iemand als hij al heel gemakkelijk! Hij noodzaakt eenvoudig iemand die een kaart ontving, hem die af te geven — niet met ruw geweld, alleen maar door de oplegging van zijn ijzeren wil. Ik geloof dat de kaarten van gravin Bunburry zelden op naam worden gesteld. Zij beginnen meestal „Gravin en graaf Bunburry hebben de eer U hierbij uit te noodigen tot... enz.” Ieder en kan dus met zulk een kaart hun huis binnenkomen. Hij kan haar daar eenvoudig gebieden in een donkere nevenzaal te gaan, in een verlaten buffetzaaltje, ja zelfs naar het donkere parkje dat zich achter het huis uitstrekt, om haar daar te berooven!

— Maar wat gij daar zegt, verschrikt mij, mijnheer! riep Clifford uit. In dat geval zou de geheele zaak immers mislukken!

— Mevrouw Clifford mag dan ook volstrekt niet verlaten worden zoolang zij in de danszaal is en een paar van haar vriendinnen moeten nauwlettend acht op haar geven en er voor waken, dat zij geen oogenblik alleen blijft. Dat moet zoo blijven tot zij de zaal verlaat. Zij moet door den jongen Bunburry minstens tot aan de straatdeur vergezeld worden. De rest is mijn zaak.

— Zoo zoo — ja, ja, de rest is uw zaak! herhaalde Clifford mompelend, en als in gedachten verzonken. Toen greep hij eensklaps de hand van den Franschen detective, schudde die met kracht en zeide hartelijk:

— Zoo blijft het dan afgesproken! Gij moet toestemmen, dat de zaak tamelijk gewaagd is,

maar ik durf het toch wel aan. Mijn vrouw is dapper — al is ze ook wat zenuwachtig, ik weet dat zij voor de onderneming te vinden zal zijn!

— Daar rekende ik ook op, mijnheer Clifford! Overmorgen te acht uur zal ik komen, gij zult zorgen dat de livrei van uw eigen chauffeur gereed ligt, en wat er dan nog te bespreken valt, zullen wij dan doen! Maar één ding stel ik als zeer bepaalde voorwaarde, mijnheer Clifford — gij zult met niemand, en wel in de allerlaatste plaats met de politie over onze kleine onderneming spreken!

— O — met de politie mag ik niet spreken?

— Minder dan met wie ook! Bedenk dat de Luipaard een zeer sluw en wantrouwend heerschap is. Hij heeft in de laatste dagen een paar tegenslagen gehad....

— Jawel, jawel, dat meen ik mij te herinneren — door toedoen van een zekeren — wacht eens even — hoe was toch ook weer zijn naam — van een zekeren John Raffles!

Heel even flitsten de onder hun wenkbrauwen verborgen oogen van den bezoeker, heel even trokken zijn lippen en toen antwoordde hij bedaard:

— Ik heb gehoord dat dit verzekerd wordt, mijnheer Clifford. Ik zelf betwijfel het. Maar hoe het dan ook zij — de Luipaard is op zijn qui vive, en wantrouwend geworden. Tot overmorgen acht uur dan, en ik zeg U dank voor de wijze, waarop gij mij wilt helpen, Londen te bevrijden van een ware plaag, die nog slechts in den aanvang van haar noodlottige uitwerking is.

Een korte, elegante buiging, en Lafonte verliet het vertrek.

En hij kon het huis nog nauwelijks uit zijn, of mijnheer Clifford griste naar zijn telefoon, en liet zich onmiddellijk het nummer van Scotland Yard geven — of om juist te zijn een van de tien nummers waarover dat gewichtig instituut te beschikken heeft.

Hij sprak dristig en opgewonden gedurende bijna een kwartier, legde toen het toestel met een zucht van verlichting uit zijn handen, begon met ongeregelde stappen het vertrek op en neer te loopen, en bromde tenslotte voor zich heen:

— Als hij het was — als hij het werkelijk geweest is, zooals ik vermoed, dan komt mijnheer John Raffles van een koude kermis thuis ditmaal! Dat zal hem leeren zijn neus niet te steken in zaken die hem niet aangaan.

HOOFDSTUK III

TOEBEREIDSELEN TOT DEN STRIJD.

Nog denzelfden dag informeerde mijnheer Clifford persoonlijk naar David Lafonte. Het kostte hem een telegram met betaald antwoord naar Parijs. De hoofdcommissaris van politie in de Fransche hoofdstad deelde hem niets dan goeds mede van Lafonte! Mijnheer Clifford begon te wankelen.

Zou hij zich toch vergist hebben?

Maar hij was een zeer voorzichtig en ook een zeer slim man, en er ging een tweede telegram in zee, en weer was het antwoord betaald: zou mijnheer de hoofdcommissaris wel zoo vriendelijk willen zijn per omgaande te seinen waar zich David Lafonte op dit oogenblik bevond?

Het antwoord kwam nog voor het vallen van den avond: Mijnheer David Lafonte bevond zich te Londen met een speciale zending. De bankier schrok bepaald bij de ontvangst van dat telegram. Zou hij Scotland Yard ten onrechte hebben lastig gevallen? Aan deze beroemde politiecentrale wist men dan toch nog niets van de aanwezigheid van die Lafonte, dat was zeker! Natuurlijk was het mogelijk dat hij zich niet had aangemeld, dat zijn speciale zending het niet noodig maakte zijn opwachting te gaan maken bij den Londenschen Hoofdinspecteur Phileas Baxter — maar toch —

Den dag van het feest ten huize van gravin Bunbury, die niet minder dan ruim tweehonderd gasten had genoodigd, was mijnheer Clifford zeer zenuwachtig. Omstreeks tien uur kwam hem een inspecteur van politie bezoeken, op zijn kantoor in de City, een oogenblik voor hij zich naar de beurs zou begeven. Het was een rijzig, knap man, nog pas geleden bevorderd, en bezielde met een grooten en heiligen ijver voor zijn beroep, hij liet zich door den kleinen kantoorjongen onmiddellijk aandienen en stond een oogenblik daarna tegenover Clifford in diens particuliere werkkamer, een weelderig vertrek op de derde verdieping van een reusachtig kantoorgebouw aan het Strand. Clifford sprong dadelijk op van achter zijn geweldig groot schrijfbureau, zoodra hij de welbekende uniform ontwaarde, die hem onmiddellijk een gevoel van rust scheen te geven, en ging met uitgestoken hand op inspecteur Clark toe.

— Ik ben blij dat gij persoonlijk even komt! begon hij op fluisterenden toon, alsof hij vreesde dat iemand hem zou hooren. Neem plaats. Ik dacht eigenlijk dat een constabel zou komen.

— Ik doe zulke dingen liever in persoon, mijnheer Clifford, zeide Clark langs zijn neus. Het oog van den meester maakt het paard vet

— en doen de boeven in de val loopen! Mag ik weten wat gij thans besloten hebt?

— Heeft mijnheer Phileas Baxter U dat dan niet medegedeeld?

Onmerkbaar haalde Clark even de schouders op, maar er was een heel klein zweempje minachting in zijn stem toen hij opmerkte:

— Mijnheer de hoofdinspecteur schijnt de zaak niet au serieux te nemen. Hij gelooft aan een grap.

Clifford, diep gekwetst, werd rood van kwaadheid, en zeide verontwaardigd:

— Een grap? Dat zal vanavond toch moeten blijken!

— Dat zal het zeker, mijnheer Clifford! In elk geval — mijnheer Baxter schijnt het niet de moeite waard te hebben gevonden, mij behoorlijk in te lichten. Ik vernam dus liever uit Uw mond nog eens, wat gij met mijnheer Baxter hebt afgesproken.

— Welnu dan, gij weet natuurlijk, dat ik die zoogenaamde Lafonte van het begin af wantrouwde.

— En dat getuigt ongetwijfeld van inzicht, mijnheer Clifford! prees de inspecteur hem. Want die Lafonte is inderdaad hier, zooals ik U in vertrouwen kan mededeelen, hij heeft hier inderdaad een geheime zending — maar hij gelijkt in het minst niet op de beschrijving die gij van Uwen bezoeker aan mijnheer Baxter hebt gegeven — Lafonte is klein, met zwarte oogjes, een heel groot hoofd, en een kleine mopneus. Terwijl Uw bezoeker, naar mij gezegd werd —

— Wel, die was wel bijna zes voet — ongeveer van Uw lengte! barstte Clifford woedend uit. Hij had geen zwarte oogen — eerder grijs-groen, zooals bijvoorbeeld de Uwe: Gij ziet dus wel dat ik gelijk had! En ik blijf er bij dat die man Raffles is geweest en niemand anders! Hij heeft het natuurlijk bedacht, om zich zelf in het bezit te stellen van het halssnoer van mijn vrouw! Ik geloof niet aan die hulpvaardigheid van Fransche detectives!

— Groot gelijk, mijnheer Clifford!

— Hij vroeg mij niet eens geld! Is dat natuurlijk?

— Het druicht tegen alle waarschijnlijkheid in, mijnheer Clifford!

— Juist wat ik tegen Margie zeide! riep Clifford uit. En nu ter zake — gij moet het mij niet euvel duiden, mijnheer Clark, maar mijn zaken roepen mij. Ik heb nog tien minuten. Het zal een zeer drukke dag worden.

— Vijf minuten zijn genoeg, mijnheer Clifford.

— Nu dan, de afspraak met mijnheer Baxter luidt, dat reeds om half acht een inspecteur met vier agenten in mijn huis aanwezig zullen zijn, om dien hulpvaardigen mijnheer een warme ontvangst te bereiden.

— Hij moet dus op slag gearresteerd worden? vroeg Clark verwonderd. Dat noem ik een weinig hard van stal loopen! Daarmee zouden wij ons in de vingers kunnen snijden! Want alles welbeschouwd blijft het toch mogelijk, mijnheer Clifford, dat gij U schromelijk vergist hebt.

— En gij zelf geeft mij een beschrijving van Lafonte, die volkomen afwijkt van het uiterlijk van den man die mij bezocht? riep Clifford een weinig ongeduldig uit.

— Ongetwijfeld — maar ik maak U opmerkzaam op het feit, dat de naam Lafonte, in het Fransch vrij veelvuldig voorkomt — bijna even veelvuldig als bij ons die van Jones, of Brown.

— En de voornaam dan? barstte Clifford uit. Dat er twee Lafontes zijn neem ik nog aan, maar zouden die beiden David heeten, een voornaam die in het Fransch weinig voorkomt?

Clark krabde zich even het hoofd, blijkbaar verlegen. Toen gaf hij ten antwoord:

— Nu ja, daarin hebt gij wel gelijk — maar in ieder geval — volkomen zekerheid ontbreekt ons. En bedenk wel, dat er van de geheele onderneming niets terecht komt, als wij dien zoogenaamden chauffeur onmiddellijk inrekenen. Want wie zou dan Uw vrouw naar het feest moeten vergezellen?

— Dat zou mijn eigen chauffeur kunnen doen. Die weet nog van niets, antwoordde de bankier.

— Alles goed en wel — maar als het toeval nu eens wilde dat de Luipaard het inderdaad vanavond op het diamanten halssnoer van mevrouw voorzien had. Zou Uw chauffeur dan wezenlijk in staat zijn, den aanslag te beletten?

— Ik zal dan zelf meegaan! riep Clifford uit, vastberaden met zijn zware vuist op het blad van zijn schrijftafel slaande.

— Dat verandert de zaak! riep Clark uit, terwijl hij opstond. En nu weet ik ook waaraan ik mij te houden heb. Ik zal pogen, zelf die zaak in orde te brengen! Ik zal mijnheer Baxter vragen, of ik dien Raffles eigenhandig mag arresteren! Natuurlijk, als hij het inderdaad blijkt te zijn. In ieder geval kunnen wij hem zijn papieren vragen, en blijkt zijn identiteit van Lafonte op bedrog te berusten, dan hebben wij het volste recht om hem achter slot te zetten, totdat wij iets naders weten, en nu tenslotte, mijnheer Clifford — dat gij uwe vrouw wilt vergezellen naar de partij van gravin Bunburry, waardeer ik zeer. Als gij maar bedenkt, dat dan op U de verantwoordelijkheid zal rusten! Gij zult dan moeten voorkomen, dat het diamanten halssnoer door den Luipaard gestolen wordt!

— En ik zal het voorkomen, inspecteur! zeide Clifford.

— Tot half acht dan — want ik hoop werkelijk degeen te zijn, die den zoogenaamden chauffeur in de kraag zal grijpen!

De beide mannen schudden elkander de hand, en inspecteur Clark ging heen. Als hij nog een blik achter zich geworpen had, zou hij zich met het volste recht hebben kunnen verbazen over het zonderlinge lachje, dat gedurende eenige seconden over het breede, gladgeschoren gelaat van den bankier speelde — —

Het was precies half acht in den avond, toen Clark, vergezeld door vier mannen, tersluiks en snel werd binnengelaten door de achterdeur, naast de ruime keuken in het groote heerenhuis aan de King Alberts Lane.

Zij werden in een halfduistere gang ontvangen door den butler, Buckmaster geheeten, en door Clifford zelf, die bijzonder zenuwachtig scheen te zijn. Er werd haastig even gefluisterd, en toen vroeg Clark:

— Waar zou de chauffeur worden binnengelaten?

— Hij komt heelemaal niet binnen! Hij zou eenvoudig voor het huis wachten met onze auto.

— En geeft Uw eigen chauffeur hem die dan maar kalmpjes in bruikleen?

— Ik heb Simpkinson natuurlijk reeds gewaarschuwd! antwoordde Clifford, die zich met zijn zakdoek het voorhoofd bette, ofschoon het in die duistere, kille gang, verre van warm was. Ik heb hem de zaak uitgelegd voor zoover ik dat noodig achtte, en gezegd dat hij, als een man hem om zijn auto kwam vragen, die ook moest afstaan.

— Waar is Uw garage ergens?

— Achter in den kleinen tuin! Gij kunt ze door het smalle raampje zien van de deur, waardoor gij zijt binnengekomen! De garagedeuren komen uit in een zijstraat, en er is nog een kleine deur aan de tuinzijde.

— Huist Uw chauffeur bij U?

— Dat is te zeggen, ik heb een verdieping op de garage laten plaatsen en daar heeft hij zijn woning. Heeft dat iets met onze zaak te maken?

— Volstrekt niets — ik vroeg het eigenlijk maar zoo! antwoordde Clark, en tegelijkertijd raadpleegde hij zijn horloge en vervolgde: Wij hebben nu nog twintig minuten den tijd, mijnheer Clifford. Het zal natuurlijk volstrekt noodzakelijk zijn dat onze zoogenaamde Lafonte binnenshuis komt. Als wij hem achter zijn stuurwiel laten zitten, poetst hij misschien de plaat als hij iets verdachts merkt. Laat hem dus door Uw butler binnenroepen, zoogenaamd om hem een opdracht te geven.

— Heel goed! Dat is een prachtig plan! zeide Clifford opgetogen. Ik zeg U, dat Uw naam morgen met lof zal worden vermeld in de bladen, inspecteur Clark!

— Ik hoop het! zeide deze droogjes. En nu zullen wij onze mannen maar eens over de

vestibule verdeelen, in donkere hoekjes, zoodat ik hen onmiddellijk bij de hand heb.

De kleine optocht begaf zich dus naar de tamelijk helder verlichte vestibule, waar echter dadelijk een paar lampen werden uitgeknipt, en de vier agenten werden, deze in een kleerenkast, de tweede achter een portière, de beide anderen onder de groote trap verborgen, die naar de eerste verdieping voerde. Clark zelf nam met Clifford plaats in een kleine, volmaakt donkere zijkamer, waarvan zij de deur op een kier lieten, opdat geen geluid hun zou ontgaan.

Het was toen kwart voor achten.

Precies om acht uur klonk buiten, in de stille straat, het geluid van een motor, dat daarop zweeg, en slechts weinige tellen daarna werd er aangebeld.

De reeds ingelichte butler, een beetje bleek om den neus, was dadelijk in zijn rol, opende de deur, en slaakte bijna aanstonds een kreet van verrassing.

— Wat is dat, Simpkinson? Ben jij het?

— Ikzelf, mijnheer Buckmaster! antwoordde de chauffeur met een glimlach. U kijkt me aan of U een spookverschijning ziet, mijnheer! Waar is mijnheer Clifford? Ik moet hem een briefje geven.

— Een briefje? Maar — — ik begrijp er niets van — — hakte Buckmaster. Het klopt niet. Het loopt verkeerd! Het gaat heel anders dan het had moeten gaan!

Hij wilde nog iets zeggen, maar Clark en Clifford waren reeds opgestaan, duwden de deur van het donkere zijkamertje open en betraden de vestibule, waar Clark aanstonds alle lichten aanknipte.

Inderdaad, daar stond Simpkinson, de chauffeur, in zijn keurige, wel wat opzichtige livrei, met zijn pet en een klein briefje in zijn hand.

Clifford keek hem een oogenblik als verwezen aan, en vroeg toen:

— Wat moet dat nu beteekenen? Ben je vergeten wat je is opgedragen? Waar is die andere chauffeur? Is hij niet gekomen?

— Jazeker, mijnheer — een kwartiertje geleden! antwoordde Simpkinson.

— Waarom heb je hem dan de auto niet afgestaan?

— Omdat hij er heelemaal niet om vroeg, mijnheer! Hij zei dat het plan was veranderd. Hij droeg ook geen chauffeursuniform. Hij had een kaashoedje op en hij gaf me dit briefje voor U.

De chauffeur stak den bankier het briefje toe, die het met trillende vingers openscheurde. Terwijl hij las kwamen er kleine zweetdruppeltjes parelen op zijn voorhoofd, en hij kreunde zachtjes. Inspecteur Clark kwam vol sympathie toelopen, niet weinig nieuwsgierig ook, en vroeg:

— Toch geen kwaad nieuws, hoop ik, mijnheer Clifford? Mag ik weten wat dat briefje

behelst? Het kan misschien wat belang voor ons allen zijn!

— Ik zal het U voorlezen, zeide Clifford op een doffen, dramatischen toon, die onder andere omstandigheden misschien een komische uitwerking zou hebben gehad:

„Mijnheer Clifford!”

Ik laat niet gaarne den draak met mij steken. Gij hebt mij om den tuin willen leiden en op een schandelijke wijze met verraad mijn goede bedoelingen beloofd. Want ik was werkelijk slechts voornemens, in deze zaak de politie te helpen bij de ontdekking van den misdadiger. Het spijt mij voor U dat gij niet wat meer vertrouwen in mij hebt gesteld. Doe de complimenten aan inspecteur Clark.”

John Raffles”.

En terwijl de ongelukkige Clifford dien gevreesden naam uitsprak, begon hij over al zijn leden te beven en fluisterde nauwelijks hoorbaar:

— Ik wist het wel — ik heb het immers wel gezegd! Altijd heb ik het vermoed, zoodra hij zijn mond maar open deed over de juweelen en over zijn hulpvaardigheid!

Er lag een uitdrukking van groote verbazing en teleurstelling op het gelaat van Clark toen hij zeide:

— Als ik dat had kunnen vermoeden, mijnheer Clifford, zou ik nog heel andere maatregelen hebben genomen. Het spijt mij meer dan ik U zeggen kan. Nu, dan hebben mijn mannen hier niets meer te doen, de vogel is gevlogen, of om juister te zijn — hij heeft zich in het geheel niet in de kooi gewaagd!

— Het is mij een raadsel, hoe hij het heeft kunnen ontdekken! weeklaagde Clifford.

— O, dat is voor een man als Raffles niet zoo moeilijk! verklaarde de inspecteur schouderophalend. Hij beschikt over middelen waarvan gij U geen voorstelling kunt maken. Gij hebt immers, als ik het mij goed herinner, onmiddellijk nadat hij U verliet, Scotland-Yard opgebeld?

— Ja, dat heb ik!

— En mijnheer Baxter alles verteld?

— Alles!

— Welnu, dan kunt gij erop rekenen, dat hij woord voor woord dat telefonisch gesprek heeft afgetapt. O, hij is bijzonder sluw, geloof dat maar!

— Maar dan ben ik van den wal in de sloot geraakt! kermde Clifford, nu een toonbeeld van wanhoop. Wie weet wat die man voornemens is! Hij wil zich misschien wreken over wat hij mijn verraad noemt!

— Daar kunt gij op rekenen, mijnheer Clifford! zeide Clark op ernstigen toon. Raffles vergeet veel — maar wantrouwen en wat hij dan verraad belieft te noemen, kan hij niet vergeten en ook niet vergeven! Gij hebt U in een tamelijk

lastig parket gebracht. Maar ik zou U aanraden, mijnheer Clifford, dit alles nu voorloopig maar te vergeten en Uw vrouw niet te laten wachten. Zij zal reeds lang aangekleed zijn en in spanning in haar boudoir zitten, totdat hier alles is afgevoerd. Bedenk wel, dat gij nu den bijstand van onzen vijand Raffles moet missen en geheel op Uzelf zijt aangewezen! Of zoudt gij er misschien op staan, een agent in burgerkleeding in Uw nabijheid te hebben!

— Dat is volstrekt niet noodig, viel Clifford uit. Ik ben mans genoeg om mijn vrouw alleen te beschermen. Ik zal haar geen seconde verlaten — —

Op dit oogenblik hoorde men buiten, vlak voor het huis in de stille straat, het geluid van een motor die op gang is gebracht.

Onwillekeurig wendde zich Simpkinson naar de deur, keek naar het kleine, getraliede venster en schreeuwde:

— Daar rijdt de auto weg en mevrouw zit er in!

Clifford gaf een geweldige schreeuw en rukte de deur open. Simpkinson had goed gezien — daar reed zijn eigen auto weg, de prachtige, splinternieuwe Buick, en hij zag nog juist een tipje van de veeren boa, welke zijn vrouw zich had omgeslagen.

Clark was hem achterna gesnel, en keek over zijn schouders heen naar buiten.

Hij was bleek geworden, en een felle woede scheen zich van hem meester te maken, die hij met moeite bedwong.

Hij duwde de politieagenten terzijde, die zich in de deuropening verdrongen, ijde bliksemsnel het huis uit, en liep toe op een donkere plek in den voortuin, veroorzaakt door de schaduw van een dicht boschje rhododendrons en ander struikgewas.

Daar stond zijn motorfiets, overdekt met een grooten lap van ondoordringbaar wasdoek, zoodat slechts de allerscherpste oogen daar iets ongewoons hadden kunnen ontwaren.

In een oogwenk had hij de zware machine naar het trottoir geduwd, was erop gesprongen en zette den kickstarter aan.

En juist op het oogenblik dat het motorrijwiel zich in beweging ging zetten, kwam een andere man met groote sprongen van de overzijde, waar het donker was door het geboomte van Hyde Park en wipte lenig als een eekhoorentje op de duozitting.

En het motorrijwiel begon in duivelsche vaart de blauwe limousine na te zetten, die nog juist even zichtbaar was aan het einde van de kaarsrechte King Alberts Lane.

HOOFDSTUK IV.

DE NEVEL VERDIKT ZICH.

Een oogenblik stond Clifford alsof hij door den donder getroffen was.

Dit alles was zoo snel gekomen, zoo verbijsterend vlug in zijn werk gegaan, dat hij den toestand nog nauwelijks beseftte.

En vele vragen drongen zich bijna tegelijkertijd aan hem op, en dreigden hem gek te maken. Hoe kwam zijn vrouw in die auto? Wie bestuurde den wagen?

Waarom had zij niet gewacht, tot hij haar uit het boudoir zou komen halen, zooals was afgesproken? Droeg zij het halssnoer? Kon het zijn dat ook zijn eigen, tamelijk bejaarde chauffeur Simpkinson in het complot was en met opzet den geheimzinnigen dief van zijn auto de gelegenheid had gegeven zijn slag te slaan?

Toen begreep hij dat er iets gedaan moest worden, dat hij onmiddellijk een onderzoek moest instellen, terwijl inspecteur Clark die stoutmoedige schelmen achterna zat. Hij moest tot iederen prijs weten, hoe dit alles in zijn werk had kunnen gaan.

Hij wendde zich tot een der politiebeambten, met den rang van brigadier, en zeide heesch:

— Ga met mij mede, en help mij bij het onderzoek. Het is mij volkomen onbegrijpelijk, dat mijn vrouw tegen mijn instructies in heeft gehandeld.

— Heel goed mijnheer! antwoordde de brigadier. Drummer, bel jij de Centrale op, deel mee wat hier gebeurd is, en vraag instructies! Ik durf op mijn eigen houtje niets doen. Zeg dat ze hier weer een inspecteur naar toe sturen als het kan. Mijnheer Clifford, ik ben tot Uw dienst.

Clifford was al halverwege de trap, verteerd door ongeduld. Maar zoodra de brigadier hem had ingehaald, vroeg deze:

— U zei dat mevrouw in haar boudoir op U wachtte — maar hoe kan zij dan de auto bereikt hebben zonder dat wij het zagen? Moest ze dan niet door deze vestibule komen?

— Onder normale omstandigheden moest zij dat zeker, antwoordde Clifford nijdig. Nog nooit heeft zij een anderen weg genomen. Maar mogelijk is het wel. Er bestaat een achtertrap, waarvan de bedienden gebruik maken, en die uitkomt, niet ver van een zijdeur.

— Kan iedereen maar door die zijdeur in en uit gaan?

— Natuurlijk niet! De bedienden van onze leveranciers moeten daar aanbellen, maar pas om elf uur in den avond wordt die deur, evenals de groote voordeur, met den sleutel afgesloten en gegrendeld. Wie daar binnen komt of een boodschap afgeeft, moet altijd schellen. Dat de deur open kan hebben gestaan, acht ik buitengesloten.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar dat zullen wij dan eerst eens even gaan zien! riep de brigadier, die haastig de trap weer begon af te dalen, op den voet gevolgd door Clifford.

En zij hadden juist de vestibule weer bereikt, toen Drummer uit een klein kabinet trad, waar hij zooeven had getelefoneerd, met een bleek gelaat en verwilderde oogen en stotterend begon:

— Briggus, daar is ons wat overkomen! Het is om je verstand bij te verliezen!

— Wat is er man? Spreek toch! schreeuwde Clifford. Hebben ze mijn vrouw al ingehaald? Weet men al iets op het hoofdbureau?

— Op het hoofdbureau weet men niets, mijnheer! antwoordde Drummer verbouwereerd.

— Je hebt toch getelefoneerd, dat inspecteur Clark hier is geweest?

— Dat deed ik, mijnheer Clifford, en zij zeiden dat ik gek moest zijn en dat het niet kon!

— Zeiden zij dat? vroeg de ongelukkige bankier toonloos, en opnieuw begon hij als een espenblad te trillen. En waarom kon het niet?

— Omdat inspecteur Clark met zware influenza in zijn bed ligt! Er is natuurlijk dadelijk naar geïnformeerd. Zijn vrouw zei dat het wat beter ging, maar dat hij nog acht en dertig graden koorts had.

Een oogenblik kon het schijnen, alsof Clifford uiteen zou springen als een al te sterk opgeblazen speelgoedballon. Hij werd vuurrood, en de aderen in zijn hals zwollen als koorden. Gelukkig kon hij zich ontlasten in een reeks van daverende krachtdrukkingen, die zelfs geen wanklank zouden hebben veroorzaakt in een matrozenkroeg en na eenige minuten was hij in staat om verstaanbaar uit te schreeuwen:

— Maar is die man dan des duivels? Dan moet hij het geweest zijn! Er was ook nu en dan iets in zijn oogen, als hij mij spottend aankeek, wat mij herinnerde aan dien zoogenaamden Lafonte! O, wat een ezel ben ik! Maar hoe is het mogelijk, dat jullie domkoppen hem niet dadelijk doorzien hebt? Jullie hebben toch moeten weten dat het inspecteur Clark niet was?

— Wij kennen hem geen van allen persoonlijk, mijnheer! antwoordde de brigadier, in zijn wiek geschoten. En dat is ook niets te verwonderen, want inspecteur Clark is juist een week geleden naar onze wijk overgeplaatst, en den dag daarop al werd hij ziek. Toen hij zijn naam aan ons opgaf, wisten we natuurlijk niet beter

of hij had vandaag zijn dienst hervat. De uniform klopte tot in de minste bijzonderheden, en hij trad op, precies zooals een inspecteur het ook zou hebben gedaan. Hij liet zijn penning zien, en —

— Genoeg! barstte Clifford woedend uit. Ik geloof dat ik nog gek zal worden. — Dan heeft hij ook die heele zaak op touw tezet — en — en mijn vrouw — — neen, dat kan toch ook niet — waarom zou hij dan de auto achterna zijn gegaan — — o, o, ik geloof niet dat ik dit overleef! Het is of er in mijn kop een wekker afloopt! Laten we het bediendenpersoneel ondervragen, brigadier, misschien worden we dan iets wijzer. Hierheen!

En hij geleidde den brigadier, die door Drummer vergezeld werd, terwijl de beide anderen een mogelijk telefoonbericht moesten afwachten, door een vrij lange gang die van den eenen vleugel van het huis naar den anderen liep, tot naar het vertrek voor de bedienden, dat naast een bijkeuken was gelegen.

Daar trof hij een luid snaterend en kakelend gezelschap aan, dat druk stond te praten over een onderwerp, dat blijkbaar alle geesten ten zeerste bezighield, en waarnaar men waarlijk niet behoefde te raden.

Daar stond Buckmaster, met den huisknecht Skinner, den tuinman Fowke, Mary de keukenmeid en Kitty het dienstmeisje, dat zich kame-nier liet noemen, een elegant klein ding, met de allures van een filmster.

Het werd onmiddellijk doodstil, zoodra Clifford de deur had opengerukt, en de bedienden achter hem de hooge gestalte zagen van den brigadier, en hun meester begon aanstonds snauwend te vragen:

— Welke ezel heeft zooeven iemand hier binnengelaten, door de zijdeur?

— Een oogenblikje, mijnheer! viel de brigadier hem rustig in de rede. Laat U dat maar eens aan mij over, als ik U verzoeken mag.

Hij kwam een stap vooruit, en richtte zich kalm, zonder stemverheffing tot den butler, met de woorden:

— Ik meen dat ik je zooeven in de vestibule heb gezien, vriendlief.

— Dat was ik ook, brigadier. Maar zoodra ik de auto zag wegrijden, ben ik naar achteren gelopen om te vragen wat er gebeurd was.

— Zoo — en heeft je dat onderzoek iets opgeleverd?

— Niets mijnheer — niemand is hier door de achterdeur binnengekomen — of laat ik liever zeggen, — want binnengekomen is er bepaald iemand — dat niemand van ons de deur voor eenen bezoeker heeft geopend.

Het bleef even doodstil, en Clifford, die weer zeer bleek was geworden, liet zich zwaar neervallen op een stoel, niet in staat om geregeld na te denken.

Maar de brigadier had wel voor veel heetere

vuren gestaan, en hij ging dan ook op zijn rustige manier voort, zich thans meer tot iedereen wendend:

— Wie is aangewezen om die deur te openen, als er gescheld wordt?

— Degeen die toevallig het dichtst in de buurt is, brigadier! antwoordde Buckmaster. Maar er is in het geheel niet gescheld, dat kunnen zij allemaal bezweren.

— Ga dan maar eens mee, en wijs me die deur, beval de brigadier, na even te hebben nagedacht.

Clifford stond met moeite weer op en sloot zich bij het kleine troepje aan, dat weder in de gang trad, nog een meter of acht verder ging, en nu stilstond voor een stevige, eikenhouten deur, met koper beslagen.

De brigadier liet licht maken, in de vrij duistere gang, nam er ook nog zijn zaklantaarn bij, bekeek zorgvuldig de deur, en haalde toen de schouders op.

— Niets aan te zien! bromde hij. Geen vet, geen sporen van was, geen krasje! Hier is niemand ingebroken, of met een valsche sleutel binnen gekomen.

— Wie zou dat ook hebben durven wagen, mijnheer? merkte nu de huisknecht Fowke op. U heeft wel gezien dat er een glazen deur is in het bediendenvertrek, waar wij bijna altijd zitten, en degeen die hier binnendrong, zou onvermijdelijk die deur moeten passeeren en gezien zijn!

— Hij zou zich hebben kunnen bukken, over den vloer kruipen en zoo buiten het gezicht blijven! zeide Drummer hoofdschuddend. Maar dan zou het toch een groot waagstuk zijn gebleven.

— Als hier werkelijk de Luipaard was binnengedrongen op die manier, zeide de brigadier met een licht schouderophalen, en mevrouw had opgezocht in haar boudoir, dan had hij haar immers evengoed dadelijk de diamanten kunnen afnemen, maar dat is juist zijn werkwijze niet — dat is hem te gevaarlijk — daar kunnen vingerafdrukken van komen, hij kan ontdekt worden, hij loopt gevaar dat zijn slachtoffer luid gaat gillen, of dat hij iemand van het personeel ontmoet op zijn weg! Dat alles riskeert die man niet! Mag ik vragen, mijnheer, of mevrouw vandaag bezoek heeft ontvangen?

— Het was haar jour! antwoordde Clifford, die als verwezen naar de stevig gesloten zijdeur keek. Maar er kwamen bijna niets anders dan dames.

— Een jongeman, die een beetje knap is, kan zich tegenwoordig al heel gemakkelijk als dame vermommen, hernam de brigadier. Er is bijna geen verschil meer in. Naar wat ik van de wijze begrepen heb, waarop die hypnotiseur te werk gaat, kan hij zijn slachtoffers, die daar gevoelig voor zijn, heel gemakkelijk een paar uren van te

voren bevelen, wat zij op een bepaald tijdstip moeten doen!

— Dat is ook zoo! bevestigde de bankier op schorren toon. Hij heeft het nog niet toegepast, de schurk, maar mogelijk is het! Heeft iemand mijn vrouw gezien, toen ze naar de auto ging?

— Ja zeker mijnheer — ik weet er alles van! riep nu Kitty opgewonden uit. Ik was immers bij mevrouw in het boudoir! Ze zat heelemaal gekleed, klaar om uit te gaan, met haar veeren boa onder het bereik van haar hand.

— Had ze haar collier om? vroeg Clifford gretig.

— Alles mijnheer! Mevrouw was heelemaal klaar om weg te gaan! En ineens, precies om acht uur, staat ze op, en zegt: „Nu moet ik weg!” Ik zag dat haar oogen een vreemden glans hadden, maar dat was dan ook alles wat ik voor bijzonders opmerkte. Ik zei natuurlijk, dat mijnheer zou meegaan, want ik wist niet beter, maar mevrouw zei weer dat het plan veranderd was, en dat ze vooruit zou gaan —

De brigadier, die aandachtig had toegelisterd, vroeg nu:

— Je was natuurlijk niet ingelicht van — onze plannetjes met den man die je meester zou helpen, om den Luipaard te ontdekken?

— Ik wist van niets, mijnheer! riep Kitty uit. Hadden wij het maar wel geweten, dan zouden wij mevrouw wel met geweld hebben tegengehouden. Zoo ziet U, dat al die geheimzinnigheid —

— Houd je mond maar! beval Clifford ruw. Daar schieten we nu niet mee op. Wat deed je, toen mevrouw zei dat ze moest weggaan?

— Nou, ik gaf haar natuurlijk haar bonten cape! antwoordde Kitty, diep beleedigd door den toon van haren meester. Zij nam haar gouden taschje op, sloeg haar boa om, en ging toen haastig de kamer uit. Ze liep zoo hard dat ik moeite had om haar bij te houden. Op de eerste verdieping nam ze mij den mantel af, sloeg hem om, en zei zacht dat ik weer naar binnen moest gaan. Toen liep ze door, en omdat ik niet aanstonds gehoorzaamde, een beetje ongerust door de zonderlinge manier van doen, zag ik, toen ik mij over de leuning bukte, dat zij niet de breede trap naar de vestibule afdaalde, maar den weg insloeg naar de gang die naar de achterdeur leidt. Nu, en toen werd ik zoo nieuwsgierig, dat ik — dat ik haar gevolgd ben — en zoo kon ik zien dat ze heel vlug door de gang liep, voorbij de glazen deur van het bediendenvertrek, de zijdeur opende, naar buiten trad, en verdween.

— Toen had je dadelijk alarm moeten maken, uilskuiken! barstte Clifford uit, buiten zichzelf.

— Als mijnheer zich de moeite had gegeven om ons in te lichten, zei het kameniertje ijskoud, dan zou ik dat ook zeker wel gedaan hebben. Nu dacht ik alleen maar aan — nu ja, wat ik dacht, toen mevrouw daar alleen uitging door een zijdeur — dat zal ik maar voor me houden.

— Jij onbeschaamde feeks! brulde mijnheer Clifford en hij zou misschien nog heel wat meer hebben gezegd, als de brigadier niet de hand had opgeheven, en op zijn bedaarden toon had opgemerkt:

— We weten nu wat we weten moesten, en het staat nu als een paal boven water dunkt mij, dat mevrouw Clifford in den loop van den dag, hetzij tijdens haar ontvanguren, hetzij daarvoor, een bevel heeft gekregen van den geheimzinnigen hypnotiseur om om acht uur het huis door de zijdeur te verlaten.

— Maar hoe kon hij dat doen, met de wetenschap, dat ik mijn vrouw niet zou verlaten? schreeuwde Clifford woedend. Hij moest dan toch begrepen hebben, dat ik haar op den voet zou hebben gevolgd?

— Ik denk dat hij wel kans zou hebben gezien om U onderweg tegen te houden, mijn waarde heer! zeide de brigadier koeltjes. En daarenboven — het is zeer waarschijnlijk dat ook de Luipaard kennis droeg van hetgeen hier in huis omging, en daarnaar zijn maatregelen heeft genomen. En of wij hier nu kort of lang over praten — het is beter dat wij handelen! Willen wij naar de vestibule terugkeeren, mijnheer? Het is mogelijk dat de dienstdoende inspecteur er al is! Ik dank U, vrienden, voor de inlichtingen!

Dit was bedoeld voor de bedienden, die zich zwijgend weer naar hun eigen vertrek begaven, om daar aanstonds weer in een druk gefluister, hun meeningen kenbaar te maken over die zonderlinge zaak.

Maar de brigadier, Drummer en Clifford, gingen haastig weer naar de vestibule terug en bereikten die juist, toen er gescheld werd, en een der andere agenten de deur opende voor inspecteur Seed, een klein, levendig, broodmager mannetje met touwkleurig haar, en doorringende, grijze muizenoojes.

De brigadier ging aanstonds op zijnen superieur toe en rapporteerde kort en duidelijk wat er geschied was.

Met zijn kleine oogen strak op Clifford gevestigd, luisterde inspecteur Seed, zonder den ander ook maar een oogenblik in de rede te vallen, en zeide pas toen hij klaar was:

— Dan kunnen jullie hier wel inrukken. Het dient tot niets om hier de wacht te houden. Nu, daar is ons een mooie gelegenheid ontnomen om dien Raffles bij de kladden te krijgen. En ik weet nog niet wat erger is — dat hij kon ontsnappen, of dat de diamanten van mevrouw Clifford gestolen zijn!

— En zijzelve, inspecteur — mijn vrouw zelve? Heeft die soms geen waarde? riep Clifford, ten zeerste gegriefd.

— Ik geloof niet, dat mevrouw gevaar loopt, zeide Seed. Men zal haar eenvoudig in de auto ontdoen van haar kostbaarheden, de dader zal ergens uitstappen, de chauffeur zal last krijgen,

Uw volkomen willooze vrouw ergens bij een bank of in een stoep af te zetten, en misschien zult gij Uw Buick een uur later wel onbeheerd ergens anders terugvinden.

— Gij zegt dat alsof dat de gewoonste zaken van de wereld zijn, alsof het volkomen normaal is, dat men eenen Londenschen burger, zijn juweelen, zijn automobiël en zijn vrouw onsteelt! zeide Clifford op bitteren toon. Is het onbescheiden als ik U vraag, of er veel kans bestaat, dat ik ze alle drie nog terugkrijg?

— Een zeer kleine kans, mijnheer Clifford, tenminste wat het diamanten halssnoer betreft! antwoordde inspecteur Seed kalm. Ik kom er ruiterlijk voor uit, dat wij aan dien geheimzinnigen schelm met zijn hocus pocus een zeer zwaren kluit zullen hebben. De man heeft blijkbaar handlangers, die hem blindelings zijn toegedaan, en wij behoeven er niet op te rekenen, dat die hem zullen verraden. Trouwens — het is nog zeer de vraag, of die ondergeschikten, die handlangers, hem ooit van aangezicht tot aangezicht hebben gezien! Maar natuurlijk zullen wij ons uiterste best doen, om het snoer op te sporen, en, als het mogelijk is, ook den dief ervan!

— En mag ik weten wat gij mijzelf aanraadt te doen?

— Ik raad U aan, te wachten, mijnheer Clifford! antwoordde Seed droogjes. Meer zult gij toch onmogelijk kunnen doen. Want ik verlies toch zeker mijn tijd, als ik U vraag, of gij vandaag verdachte personen in Uw huis hebt gezien, van wie gij kunt aannemen, dat hij Uw vrouw heeft gehypnotiseerd?

— U kent dus de geheele zaak reeds?

— Een van de agenten hier lichtte ons telefonisch reeds in! Toevallig was ik op het hoofdbureau.

— Er waren vandaag hoofdzakelijk dames, slechts een paar heeren — en om U de waarheid te zeggen, inspecteur — ik kom slechts bij hooge uitzondering op die jours van mijn vrouw! Als gij zelf getrouwd zijt, en Uw vrouw houdt er ontvangdagen op na, zult gij mijn houding waarschijnlijk billijken.

Een kort oogenblikje glimlachte Seed, en toen zeide hij, de opmerking negeerend:

— Dan kunt U ons ook volstrekt niet helpen, mijnheer Clifford. Wij zijn dan op ons zelven aangewezen.

— Maar dat diamanten halssnoer moet tot iederen prijs teruggevonden worden, en zoo spoedig mogelijk! barstte Clifford uit.

— Wij kunnen slechts ons best doen! Meer kunnen wij U onmogelijk toezeggen. Maar gij kunt ons helpen door een zeer nauwkeurige beschrijving van het juweel.

— Ik heb er een foto van, en ook een teekening — en ik zal ze U beiden zoo spoedig mogelijk op het hoofdbureau sturen! zeide Clifford op zachten toon. Ik hoop dat de zaak met de

noodige geheimhouding kan worden behandeld, inspecteur. En spoed, spoed — wat ik U bidden mag!

Inspecteur Seed had zich den geheelen dag al met eenige verwondering afgevraagd, waaraan toch de zenuwachtige, zonderlinge houding was toe te schrijven van den bankier. Maar dit was althans een raadsel — mevrouw Clifford was nog zoek, en dien nacht niet teruggekeerd naar haar woning — hetwelk hem den volgenden morgen werd opgehelderd, toen hij onder het ontbijt de „Daily Mail” opsloeg, en zijn oog

aanstonds viel op een groote „Ingezonden mededeeling” die aldus luidde:

„De juweelen van mevrouw Clifford.

Tot zijn spijt en diepe verontwaardiging is ondergeteekende genoodzaakt, door deze openbaar te maken, dat het diamanten hals-snoer, hetwelk hij heden aan mevrouw Clifford ontnam, bedriegelijk goed is nagemaakt. De intrinsieke waarde bedraagt daarvan niet meer dan 120 pond sterling.

De Luipaard.”

HOOFDSTUK V.

IN DE GIJZELING.

Raffles had zijn motor zoo snel rijvaardig gemaakt, dat hij inderdaad de blauwe Buick nog juist aan het einde van de breede King Alberts Lane kon zien, toen hij den starter neertrapte, en Brand als een eekhoorn achter op de duozitting wipte.

En een paar honderd meters verder maakte zich weer een kleine, lage, en blijkbaar zeer snelle wagen uit de schemerachtige duisternis van een stil zijstraatje los, die de motor op een behoorlijken afstand begon te volgen, zonder ze een oogenblik uit het oog te verliezen.

Het was een zeer krachtig motorrijwiel, van welks diensten Raffles gebruik maakte, en hij had dan ook niet de minste moeite, de blauwe limousine in te halen en bij te houden, die nu en dan vaart moest minderen bij verkeersopstoppen, want op dat oogenblik gingen overal de schouwburgen aan, het weer dreigde naar regen, en het krioelde dan ook van voertuigen van allerlei aard.

En pas bij een van die gedwongen halten vond Brand gelegenheid om haastig en fluisterend te vragen:

— Iets misgelopen, Edward? Dit is geloof ik niet volgens het plan! Is dat niet de auto van den bewuste, die we daar volgen?

— Ja Brand! De Luipaard heeft op het oogenblik de beste kaarten! Hij is ons te slim afgeweest, en — in die auto zit Margie Clifford met haar kostelijke juweelen om den hals!

Brand weerhield slechts met moeite een kreet van verbazing en schrik.

— Bedoel je dat ze alleen in dien wagen zit?

— Geheel alleen, en het is niet haar eigen chauffeur die haar rijdt, maar een handlanger, van — den ander!

— Maar dan verkeert ze in groot gevaar!

— Dat geloof ik niet! Misschien is zij al half bewusteloos. Zij zullen haar onderweg wel be-

rooven, de auto wat langzamer laten rijden, haar er uit werpen, en dan vluchten!

Op dat oogenblik hief de verkeersagent de blokkade op, en een halve seconde later kon ook het motorrijwiel zijn weg vervolgen. Want al droeg Raffles nu de uniform van politie-inspecteur — de voorschriften zijn streng, en slechts ziekenauto's en brandweerwagens mogen met onverminderde snelheid door een stopsein rijden.

Het was nu onmogelijk voor de beide mannen, nog een woord te wisselen, want Raffles had al zijn aandacht nodig voor zijn motorrijwiel, en om de blauwe auto niet uit het oog te verliezen. Tot tweemaal toe had het maar weinig gescheeld, of de fraaie wagen, waarin mevrouw Clifford ontvoerd werd, was in het gewoel van de andere auto's verdwenen, maar haar tamelijk opvallende kleur belette toch telkens weer, haar geheel uit het oog te verliezen.

Intusschen duurde de rit reeds meer dan een uur, en er scheen nog geen sprake van te zijn, dat het doel bereikt was. Reeds werden de straten donkerder en stiller, ten teken dat men de buitenwijken begon te bereiken.

Maar eensklaps ontstond er opnieuw een vrij langdurige opstopping in het verkeer, veroorzaakt doordat een oude man zooeven was aangereden door een onoplettenden chauffeur. Onmiddellijk hield ook Raffles zijn motorrijwiel weer in, en Brand maakte van dat oponthoud gebruik om zich wat voorover te buigen en te fluisteren:

— Wat zijn zij met haar van plan? Ik vind het vreemd dat zij haar nog niet ontdaan hebben van het halssnoer!

— Ja, dat begrijp ik ook niet goed, Brand! zeide Raffles peinzend. In hun plaats zou ik niet zoo lang hebben rondgereden, omdat natuurlijk reeds bijna een uur lang het signale-

ment van hun wagen en ook het nummer telefonisch door heel Londen is gegaan en dus bekend is bij de bureau-agenten, die het wel spoedig aan hun straatcollega's zullen hebben overgebracht. Waarom nemen zij zooveel risico op zich? Waarom stellen zij zich aan het gevaar van een aanhouding bloot? Daar moet, dunkt mij, een reden voor zijn!

— Zij hebben onderweg nog geen gelegenheid gehad, zich van haar te ontdoen, Edward! Zij hebben steeds drukke straten gevolgd.

— Dat is juist het vreemde! Ik had verwacht, dat zij wel aanstonds naar een stil, donker plekje zouden rijden, om haar daar kalmpjes uit de auto te zetten, of, nog eenvoudiger, auto en slachtoffer in den steek te laten en er met het prachtige juweel vandoor te gaan!

— Maar wat belet ons, Edward, dien agent daar aan te spreken, die zich zoo wanhopig inspant, om den verkeersknoop te ontwarren, en hem te zeggen wie er in die auto zit, en wie achter het stuurwiel?

Raffles wendde zich wat verder om op zijn breed zadel, keek Brand met een spottend lachje aan, en antwoordde toen op zachten toon:

— Heb je je soms verbeeld dat ik terwille van de politie dezen vermoeienden rit begon? Ben je het niet met mij eens, dat die Clifford een zeer strenge straf verdiend heeft voor zijn verraad? Je weet evengoed als ik dat ik aanvankelijk slechts oprecht voornemens was, den Luipaard te ontdekken, waarbij hij mij uitstekend kon helpen, door zijn vrouw nogmaals als lokaas een rol te doen spelen. Als hij kortaf geweigerd had, zou ik het niet erg hebben gevonden, maar ik had nauwelijks mijn hielen gelicht, of hij belde Scotland-Yard op, en verried mij! Natuurlijk had ik daar half en half op gerekend, en in een klein handvalies het toestelletje bij mij, waarmee ik zeer gemakkelijk op het dak van het aangrenzende huis de lijn kon aftappen. Daaraan heb je de vermoedenissen van dezen rit te danken, Brand — die misschien nog lang zal duren. Mijnheer Clifford zal weten, wat het te beduiden heeft, als men mijn hulp afslaat niet alleen — hetgeen ik zou kunnen vergeven, ondanks mijn ijdelheid —, maar den man, die hulp wil bieden, verraad aan de politie. Hij zal het diamanten halssnoer niet hebben — maar het spreekt vanzelf dat ik het evenmin aan den Luipaard in handen laat. Nu zal deze rit je voldoende duidelijk zijn, Brand, denk ik! Volgt Henderson ons nog steeds?

— Ja, ik zie onzen grijzen wagen een meter of vijftig achter ons. Henderson kijkt naar mij, maar doet net of hij mij niet kent!

— Voortreffelijke kerel! prees Raffles met 'n glimlach den trouwen reus. Wij kunnen op hem bouwen als op een huis! Maar daar schiet mij iets te binnen, Brand! Ik zie daar dat de limousine van onzen vriend Clifford slechts een zeer klein achterrautje heeft! Zou het je zeer

moeilijk vallen, plaats te nemen tusschen de achterveeren, die niet van pennen zijn voorzien, en met mevrouw Clifford mede te rijden — al is het dan ook gescheiden van haar?

— Een uitnemend plan, en niet zoo moeilijk ten uitvoer te brengen! zeide Brand, die zich met een kennersoog dadelijk overtuigd had, dat het inderdaad niet al te moeilijk moest zijn, zich een plaatsje te veroveren achter op de auto. De wagen had een zoogenaamden kofferdrager, waarop thans, in keurige hoezen verborgen, twee reservebanden geplaatst waren. Er waren echter maar weinig bevestigingsmethoden, die nog geheimen voor Brand bezaten, en zoo had hij niet meer dan een halve minuut noodig, om, na de duo-zitting te hebben verlaten, en naar de blauwe auto te zijn toegesloten, de riemen en de vernikkelde knippen los te maken, waarmee de reservebanden in hun hoezen van zwart leerdoek op den kofferdrager waren bevestigd, zonder ze echter voorloopig geheel los te maken.

Niemand merkte dat in de duisternis op, want iedereen keek nieuwsgierig en met gespannen aandacht naar den armen ouden man, die men in een vensterbank had laten plaatsnemen, en wien men nu het bloed van het gelaat wischte, terwijl een hulpvaardige zeeman hem wat brandewijn trachtte op te dringen.

Raffles, die zich op niet meer dan tien meters achter de blauwe auto bevond, meende heel even een tipje van een heerenhoed te zien verschijnen bij het portierraam, om dadelijk weer te verdwijnen. De chauffeur scheen ook zeer ongeduldig te zijn, en toeterde onophoudelijk, om zich een doortocht te banen.

Het spreekt vanzelf dat de man, die daar in den wagen zat, indien hij een blik door het achterraampje had geslagen, zoodra de wagen stil stond, den inspecteur van politie op zijn rijwiel had moeten zien. Maar Raffles bedacht, dat de ontvoerder van mevrouw Clifford zich zeker niet bezorgd zou maken, want indien die inspecteur het werkelijk op hem voorzien had, zou hij hem heel zeker hier hebben laten aanhouden, waar hij drie of vier agenten tot zijn beschikking had, en waar een ontkoming zeer lastig viel, want de straat was hier smal en bijna geheel versperd.

Tenslotte verloren de agenten bijna het hoofd, maar een hunner vond er iets op, en schreeuwde luide, terwijl hij zijn woorden met gebaren verduidelijkte, dat de wagens een weinig terug moesten gaan, om vervolgens een zijstraat te nemen, teneinde desverlangd verderop, weer op hun pad terug te keeren.

En Raffles vond nog maar juist den tijd om Brand toe te fluisteren, die zich weer bij hem had gevoegd, in afwachting van het juiste oogenblik om zijn plaats te gaan innemen:

— Rijdt zoover mogelijk mee, en houdt je goed verborgen. Mocht je worden ontdekt en

aangevallen, verdedig je gerust! Neem goed de plek waar, waar zij stoppen en sein mij op de gewone wijze. Ik kan slechts op zeer verren afstand volgen, want de man heeft mij daareven natuurlijk gezien en zou achterdocht kunnen krijgen. Vlug — daar gaat de auto!

Met twee sprongen was Brand bij de blauwe auto, die zich juist gereed maakte de zijstraat in te zwenken. Terwijl hij hard meeliiep, trok hij de riemen geheel los, de reservebanden gleden op den grond, en in hun plaats kwam Brand, die daar hoog en droog en op zijn doode gemak zat, zóó laag, dat het volkomen onmogelijk zou zijn, hem door het zeer kleine, ovale achterraampje te zien. Hij kon zich vasthouden aan de zware gespen, waardoor anders de riemen voor de koffers werden getrokken, en zijn zitplaats was breed genoeg.

Hij zag wel dat een paar voorbijgangers de banden hadden zien losraken, en vallen, en dat zij hem misschien ook wel achter op de auto hadden zien springen, maar gelukkig reed deze zóó snel, dat de chauffeur blijkbaar niets hoorde van het waarschuwend geschreeuw dergenen, die het voorval hadden kunnen gadeslaan.

Brand echter kon de straat gemakkelijk in haar geheel overzien en op verren afstand zag hij het motorrijwiel. Van de auto van Henderson echter bespeurde hij niets.

Het werd een langdurige en een tamelijk saaie rit, want de auto reed door onaanzienlijke, reeds als uitgestorven buurten, met eindeloze rijen gelijkvormige huizen, waaraan geen einde scheen te komen.

Dit duurde zoo wel een paar uren, en Brand berekende, dat zij ergens in Hampstead moesten zijn, want men was voortdurend in noordwestelijke richting gegaan.

Maar eindelijk kwam er toch aan dien een-tonigen nachtelijken rit — het kon thans niet ver meer van twaalf uur zijn — evenals aan alle dingen hier op aarde, een einde. De blauwe auto kon ongeveer de helft hebben afgelegd van een dier vervelende, kaarsrechte straten vol kazernewoningen, waarvan vroeg tot laat stilte en rust heerschte. Hier en daar waren winkels, waar de lichten natuurlijk reeds lang gedoofd waren, men was zooveen een klein bioscoopje gepasseerd, een caféhouder sloot juist zijn luiken, en de straat werd slechts verlicht door de straatlantaarns en het licht van een bleeke, nu en dan zich verschuilende maan.

En eensklaps begon de auto vaart te minderen, zoo snel, dat Brand zich ijlings moest vastgrijpen, om niet met een schok tegen den achterwand te worden aangeworpen. Het volgende oogenblik reeds stond de wagen stil. De chauffeur, die zijn vak blijkbaar niet al te goed verstond, had met zooveel kracht geremd, dat men zelfs de geur kon ruiken van het sterk verhitte metaal der rem-trommels. Maar zoo gauw was het toch niet gegaan, of Brand had kans

gezien, vliegensvlug zijn plaats te verlaten, en zich zoover mogelijk onder de auto te schuiven, op zijn buik liggende, en in die houding zocht hij naar zijn revolver, vond ze, en nam ze ter hand, besloten om geen grapjes te verdragen.

Er werd haastig een portier geopend, even klonk het gemompel van gedempte stemmen, en plotseling de heldere stem van mevrouw Clifford, die op den natuurlijksten toon van de wereld zeide:

— Ja, hier wil ik uitstappen! O, wat een alleraardigst landhuisje! Dat park bevalt mij uitstekend! Die herten en die zwanen zijn zeker van den heer des huizes! Ik brand van verlangen om het inwendige van dat paleisje te mogen zien!

— Nu, onze lieve schoone slaat erg door, en is blijkbaar nog in een toestand van hypnose, mompelde Brand verbaasd voor zich heen. Als ik het wel heb, dan is haar paleisje een nogal smerige kazernewoning van vijf verdiepingen, geheel afzonderlijk staande, en van herten en zwanen kan ik met den besten wil van de wereld niets zien!

En toen hoorde hij een andere stem, die van een man, beschaafd en zelfs een weinig gemaakt, die zeide:

— Het zal mij een genoegen zijn, mevrouw, U aan mijn vriend te mogen voorstellen! Mag ik U den arm aanbieden?

Op geen twee decimeter van zijn hand stapte een keurig geschoeid voetje op het trottoir, dadelijk gevolgd door een tweede, daarnaast verschenen in het gezichtsveld van den man onder de auto twee verlakte heerenmolières, de ondereinden van twee broekspijpen, zwart, met keurige vouwen, een stukje wandelstok, daarop de zoom van een fijne overjas, en heel op het laatst de zoom van de rokken van mevrouw. Toen gingen de fijne schoentjes en de gelakte molières verder, liepen gezamenlijk over het smalle pad van een armelijk tuintje, waar niet veel meer groeide dan wat grassprietjes en onkruid, de heer haalde een huissleutel te voorschijn — en juist op dat oogenblik reed de auto zonder de minste waarschuwing boven Brand weg.

Het was een zeer benauwd oogenblik voor hem, want de trottoirband leverde slechts een onbeduidende beschutting op.

En het was zeker een geluk, dat de man daar aan de deur niet nog eens om keek, maar veel haast scheen te hebben om zijn zonderlinge gaste naar binnen te brengen.

En Brand haalde pas verlicht adem, toen hij de deur zachtjes hoorde dichtgaan. Toen mompelde hij voor zich heen:

— Ik begrijp niet goed wat er aan de hand is, maar zij schijnen hier toch iets met haar voor te hebben! Het collier heeft zij niet meer aan. Maar waarom, voor den drommel, hebben zij zich dan niet reeds van onze schoone ontdaan?

Hij luisterde naar het snel zich verwijderende geluid van den wagen, en toen sprong hij haastig op, en verborg zich snel terzijde van het huis.

Hij merkte aanstonds op dat het voor een plaats, waar dingen moesten geschieden die het daglicht niet kunnen verdragen, bij uitstek geschikt was, want men had, zooals reeds gezegd, aan weerszijden de aangrenzende huizen neergehaald, waarschijnlijk omdat zij totaal onbewoonbaar waren geworden, misschien ook wel omdat men op die plek nieuwe winkels wilde stichten.

Het huis bezat twee deuren, een voor iedere twee verdiepingen, en naast elkander in het midden van den voorgevel gelegen. De eene deur was volkomen verveloos, en de gebroken ruit was vervangen door een plank, die er van binnen met stevige spijkers tegenaan was geslagen. Brand meende zooeven reeds opgemerkt te hebben, dat de derde en de vierde verdieping geen van beiden met gordijnen voor de vensters prijken. Men zou dus zeggen dat die onbewoond waren.

Aan den voorkant bezat het huis een schraal tuintje, omgeven door een laag, eveneens geheel verveloos ijzeren hekje, waarover een normaal man al heel gemakkelijk kon heenstappen.

Behoedzaam liep Brand langs den zijmuur, waarin zich natuurlijk geen vensters bevonden, daar op deze plek een huis had gestaan, naar den achtergevel.

En hier vond hij een vreeselijken, vagen chaos, waarin hij pas na eenige oogenblikken vorm en omtrek kon onderscheiden.

Waarschijnlijk was hier vroeger een opslagplaats geweest van een ijzersmelterij of een hoogoven, want het terrein was hier bedekt met allerlei roestigen rommel. Ver aan de overzijde waren de schimmige omtrekken te zien van wat een fabriek kon zijn, met een hoogen, van boven afgebrokkelden schoorsteen.

Het was echter niets meer dan het geraamte van een fabriek, en Brand kon zien hoe de stralen van de maan ongehinderd speelden door de gebroken, zwart berookte ruiten.

Van het huis af liep, aan den kant waar hij nu stond, een wrakke schutting zoover zijn oog ze kon volgen in de richting van de fabriek. De huizen begonnen pas weder vele tientallen meters verder. Het was hier een oude, en nu geheel blootgelegde wonde in het lichaam van deze straat. En de handlangers van den Luipaard hadden nogmaals de plek goed uitgezocht, want de muren waren stevig, het huis stond geheel op zichzelf, ramen bevonden zich slechts aan de voor- en de achterzijde, twee verdiepingen waren schijnbaar onbewoond, en wie zou hier voorbij komend, de kreten van een slachtoffer hebben kunnen hooren?

Ook het uiterlijk van het huis had niets bijzonders. Het zag er heel gewoon uit. Het was

smerig en grauw, zooals dergelijke huizen in Londen plegen te zijn. Niets opvallends ter wereld was er aan. Maar Brand had goed gezien, dat de vrouw hier was binnengebracht en hij besloot dus, zoo snel hij maar kon Raffles te waarschuwen, voor zij wellicht weder mochten vertrekken, of hun buit in veiligheid hadden gebracht. Als de man, die in de auto had gezeten, de heer met zijn verlakte molières, hier alleen was met de vrouw, dan zou het werkje in een handomdraaien verricht zijn.

Brand stak zijn hand in zijn zak en haalde er een kleine elektrische lamp uit met een bijzonder sterk lichtvermogen, en voorzien van een groen glas.

Hij hief die lamp zoo hoog mogelijk boven zijn hoofd, en knipte haar een paar malen achter elkaar snel aan en weer uit. Hij wist dat dit licht tot op zeer verren afstand zichtbaar zou zijn voor iemand die er speciaal op let.

Toen wachtte hij geduldig, en na een paar minuten herhaalde hij het spelletje, totdat hij heel in de verte het geluid hoorde van een zware motorfiets.

En dadelijk besloot hij, Raffles tegemoet te loopen, opdat het geluid van dien motor in de stilte geen argwaan mocht baren.

Brand wilde juist uitvoering geven aan dit voornemen, toen een zeer licht gerucht hem weerhield.

Het was het geluid van een deur die geopend wordt. En het kon niet anders, of dit moest de huisdeur zijn waardoor hij zooeven het tweetal had zien binnengaan.

Was het misschien de chauffeur, die de auto had gestald en nu terugkeerde? Neen, dat was schier onmogelijk, want Brand had nog wel vijf minuten het geluid van de zich snel verwijderende auto gehoord, hetgeen dus gelijk stond met een afstand van minstens een paar kilometers — en die legt men maar niet zoo spoedig te voet af.

Men verliet dus het huis. Wie kon dat zijn? Brand besloot, dit aanstonds te onderzoeken. Heel voorzichtig legde hij de paar meters af, die hem nog van den hoek van het huis hadden gescheiden, toen hij het zwakke gerucht vernam, knielde neder in de vochtige aarde, met steengruis bezaaid, en keek heel voorzichtig om den hoek.

Hij zag hoe een jongen van een jaar of vijftien niet zonder eenige moeite een rijwiel de lage stoep af droeg, en het toen haastig voor zich uit duwde over het tuinpadje, terwijl achter hem een ander zachtjes de deur sloot.

Brand zag duidelijk dat de jongen een klein vierkant stukje papier tusschen de lippen geklemd had, waarschijnlijk om zijn handen vrij te hebben voor zijn fiets, want niet zoodra had hij het rijwiel op den grond gelegd, of hij stopte het papiertje zeer zorgvuldig weg in een borstzak.

Een kort oogenblik stond Brand in beraad of hij het den jongen soms moest ontnemen, maar reeds de volgende seconden zag hij het gevaarlijke van die onderneming in. De jongen kon gaan schreeuwen, Raffles was nog te ver af, de man met de molières kon naar buiten komen, en alles zou misschien mislukken.

En na die eene seconde werd hem de zorg van verder nadenken bespaard, want reeds was de jongen op zijn fiets gesprongen, en reed nu zoo hard mogelijk weg. En niet zonder eenige schrik bemerkte Brand, dat hij juist in de richting reed vanwaar Raffles zoo aanstonds zou moeten komen opdagen.

Inderdaad verliepen er nog slechts eenige minuten, alvorens Brand, die zoo hard mogelijk was gaan loopen als hij maar durfde, zonder te moeten vreezen dat een agent hem met argwaan zou beschouwen, de lantaren zag van de motorfiets. Hij stak zoo onopvallend mogelijk dadelijk waarschuwend de hand op, het diepe gegrom van den motor zweeg, en vlak bij hem hield de gewaande inspecteur stil. Aan de overzijde waren juist een paar late voorbijgangers te zien, en daarom wandelde Brand rustig door, maar in het voorbijgaan fluisterde hij Raffles haastig toe:

— Drie minuten loopens hier vandaan — aan je linkerhand, een alleenstaand huis — bij een verlaten hoogoven.

Hij liep nog tien meters verder, stond even stil, als iemand die naar lucifers zoekt, zag dat de voorbijgangers een smalle zijstraat waren ingegaan, en keerde op zijn schreden terug. Zonder een woord te zeggen plaatste hij zich op de duozitting, en toen wachtten de beide mannen in volkomen stilzwijgen, tot zij dicht achter zich het geluid hoorden van de auto, die door Henderson werd bestuurd.

De brave reus volgde nauwkeurig zijn instructies, en reed zeer kalm verder, in een matig gangetje, zonder zelfs door een blik te laten bemerken, dat hij dien inspecteur kende. En dat behoefde toch waarlijk niet, want op dit oogenblik was de straat weer zoo uitgestorven, als waren al die huizen onbewoond!

Toen pas zeide Brand fluisterend:

— Ik raad je aan om niet al te ver te rijden, want het is hier zeer stil en zij zouden den motor kunnen hooren.

— Is hier geen garage in de buurt? vroeg Brand, even zacht.

— Ik heb niets gezien. In deze straat is er althans geen.

— Maar ik weet er wel een in de buurt, mylord! liet zich plotseling uit de duisternis de stem hooren van Henderson, die zijn wagen even had laten stilstaan. Het is zeker geen vijf minuten rijdens hier vandaan. Het is een nachtgarage.

— Mooi zoo — wijs ons den weg, James! beval Raffles zacht. Maar wacht — ik wil mij eerst van deze uniform ontdoen, want de kleine

grap zal nu wel de ronde hebben gedaan door alle politiebureaux, en wie weet zijn de meeste garages ook al gewaarschuwd! Wacht een oogenblikje — ik ben dadelijk klaar!

Raffles wipte in de auto, de gordijntjes kwamen geruischloos omlaag, vijf minuten later ging het portier weer open, en inplaats van den rijzigen, slanken, donkeren inspecteur, trad nu een heer van middelbaren leeftijd naar buiten, met eenigszins gebogen rug, en dun grijzig haar.

Hij glimlachte even bij het zien van de bewondering in Brand's oogen en zeide:

— Ik zal nu in de auto gaan zitten, Henderson rijdt mij, en jij zult de motorfiets besturen, Brand! Kom niet tegelijkertijd, dat kon achterdocht opwekken. Volg ons op eenigen afstand en onthoud goed den weg!

Nu, er viel niet veel te vergeten, want de garage bleek zich te bevinden in een vrij breede zijstraat van den verkeersweg, waaraan het alleenstaande huis was gelegen.

Nadat auto en motorfiets waren gestald, behoefden de drie mannen dus niets anders te doen dan — ieder op zichzelf wel te verstaan — die zijstraat weer terug te loopen, en zij vonden elkander pas weer in de schier ondoordringbare schaduw van den blinden zijmuur van het huis.

En het was stellig onmogelijk geweest, iets van hun nadering te bespeuren, tenzij een van de bewoners, zoo ver hij kon uit het raam was gaan liggen, hetgeen nauwelijks mocht worden aangenomen.

En niet zoodra waren zij daar bijeen, of Raffles vroeg zacht:

— Begin nu maar eens met mij eenige inlichtingen te geven! Reed de chauffeur weg?

— Ja, die ging zeker de auto stallen.

— Dan moeten wij er rekening mee houden, dat hij is teruggekeerd in den korten tijd toen jij mij tegemoet liep! Had de man in den wagen moeite, de vrouw te bewegen om het huis binnen te gaan?

— Niet in het minst! Zij sprak van een paleisje, van een buitenplaats, zij verbeeldde zich dat zij herten en zwanen zag, sprak daar opgewekt over en scheen er naar te snakken, binnen te gaan!

— Wat zeg je daar? zeide Raffles, die met de grootste aandacht had toegeluisterd. Maar als dat zoo is — dan moet zij nog altijd onder hypnose zijn geweest!

— Welnu, dat kan zeer goed!

— Natuurlijk kan het zeer goed — maar weet je wat het beteekent, Brand? Het beteekent dat de man die bij haar zat in de auto ditmaal niemand anders kan zijn geweest dan de Luipaard zelf!

— Waarom denk je dat? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat hij haar natuurlijk geen verdere opdracht had gegeven, dan noodzakelijk was om zijn doel te bereiken! Het is onzin, aan te

nemen dat hij dien dwazen rit van vele uren zou maken om haar hier op te sluiten, terwijl hij niets anders behoefde te doen dan haar in de auto het collier af te nemen, uit te stappen en weg te wandelen. Er moet dus intusschen iets gebeurd zijn, dat zijn plannen heeft veranderd. Maar daar hij haar bepaald alleen maar had opgedragen, om acht uur in den avond haar huis te verlaten door de zijdeur en in haar auto te stappen, die voor de deur zou staan te wachten, zoo moet hij haar in de auto opnieuw onder zijn macht hebben gebracht, anders had zij bij het uitstappen onmogelijk kunnen praten, zooals zij volgens jou gedaan heeft!

— O, ik kon woord voor woord duidelijk verstaan! Zij scheen erg opgewekt te zijn!

— Maar hem — heb je hem gezien? vroeg Raffles, naar het scheen opgewonden als maar zelden.

— Helaas niet — en ik heb er nu bitter berouw van, dat ik mijn standplaats niet beter koos! Ik zag niets anders dan twee blinkend verlakte molières, sokken, den rand van een pantalon — —

— Maar zag je hem niet toen hij naar binnen ging? Hij moet toch de deur voor haar hebben opengesloten?

— Toen was hij al te ver af om iets van zijn gelaatstreken te kunnen onderscheiden. Maar dat kunnen wij later toch aan haar vragen?

— Nonsens! zeide Raffles, eenigszins ongeduldig. Die vrouw is toch niet normaal! Het is buitengesloten dat zij naderhand een beschrijving van zijn uiterlijk zal kunnen geven, evenmin als van het huis. Zij zal niets weten als zij eenmaal ontwaakt is. Maar komaan, wij hebben nu genoeg gepraat — als hij binnen is, zullen wij hem wel weten te vatten! Wij moeten nu

allereerst zoeken naar een middel om hier binnen te komen.

— De voordeur? opperde Brand.

— Dat lijkt mij te gevaarlijk! Niemand kan zeggen of zij bij het openen geen alarmsignaal laat weerklinken, en het ontbreekt ons aan den tijd om dat grondig te onderzoeken. Een raam op de eerste verdieping zou veiliger zijn, dunkt mij! Zijn er keldergaten?

— Een enkel, een hand hoog, en dan nog met een dikke tralie kruisgewijs ervoor. En ik heb nog niet eens kunnen zien of dat ding aan de binnenzijde misschien niet verbarricadeerd is — zooals de huisdeur naar de derde en vierde verdieping! Die schijnen onbewoond te zijn, Edward — wat dunkt je van die deur?

— Is het een gewone deur? vroeg Raffles, aanstonds wantrouwend.

— Neen, er is een stevige plank voorgespierd!

— Dan zullen wij haar liever schuwen als een booze ziekte, Brand! zeide Raffles met een lachje. Ik heb leergeld betaald! Deuren van zogenoemd onbewoonde verdiepingen boezemen mij altijd wantrouwen in, en dat dateert van den dag af, of liever van den nacht, toen ik in den kelder van zulk een onbewoond huis eens een dievenbende van veertig koppen aantrof.

Laten wij het dus liever bij een raam houden.

— Dat kun je aan de voorzijde van het huis niet doen — want aan den overkant zijn huizen en je kunt niet zeggen of iedereen daar al slaapt.

— Dan zullen wij het zekere voor het onzekere nemen, Brand, en aan de achterzijde binnengaan! Hier is een schutting — daar moeten wij dus in de eerste plaats overheen. Henderson — het woord is aan jou!

HOOFDSTUK VI.

DE MAN MET HET MASKER.

Henderson wist aanstonds wat er van hem verlangd werd, plaatste zich met den rug naar de schutting, zakte een weinig in de knieën door, en vouwde zijn reusachtige handen ineen, zoodat zij als trede konden dienen voor Raffles, die er den voet op plaatste, en op deze wijze gemakkelijk over de schutting kon heenklimmen, op den voet gevolgd door Brand. Zij behoefden slechts even te zoeken, alvorens zij de oude, wrakke deur hadden gevonden, die zij nu gemakkelijk konden openen, onder wiens gewicht de wrakke schutting misschien zou zijn bezweken.

En nu stonden de drie mannen in een bijna

tastbare duisternis, zoodat zij zeer zorgvuldig moesten uitzien om niet telkens te struikelen over reeds half door roest verteerde dwarsliggers, spoorstaven, machinedeelen, gebroken vliegwielen en kilometers scheepsketting, die overal ordeloos verspreid lagen.

Maar Raffles ging voort, de anderen bij de hand houdend, en met zijn scherp blik de duisternis doorborend, totdat zij korten tijd later opnieuw moesten stilstaan, daar zij den achterkant van het huis hadden bereikt.

Zoo op het oog leek het een wrakke deur, met een gewoon slot, maar Raffles had reeds geleerd, de deuren te wantrouwen, waardoor de

Luipaard wellicht in en uit ging. Weliswaar was zij van hout, deze deur, en kon dus ook niet electrisch geladen zijn, maar zij was misschien gebarricadeerd, of voorzien van een alarm-inrichting.

Raffles zag dus aanstonds uit naar andere middelen om binnen te komen. En daar hij als een kat in het donker kon zien, duurde het niet lang, of hij bemerkte op eenigen afstand een ladder van zes sporten, nauwelijks twee meter lang, en verderop nog enkele planken.

— Ga die maar eens halen, James! zeide hij zeer zachtjes aan het oor van Henderson, die zelfs geen inlichtingen vroeg, maar dadelijk heenging, om weinige tellen later terug te keeren met het laddertje en een paar stevige planken.

— Wat moet daarmee gebeuren? vroeg Brand verwonderd, kijkende naar het laddertje. Dat reikt bij lange na niet tot het raam van de eerste verdieping.

— Het zal zelfs tot het raam van de tweede reiken, mijn waarde! antwoordde Raffles met een glimlach. Wij zullen hier een kleine vertoonning gaan geven, waarbij Henderson maar eens blijk moet geven van zijn kracht! En let nu eens goed op, James! Zie je daar die lange, ijzeren haak, een weinig boven de deur?

Henderson keek naar boven. Inderdaad stak uit den muur een stevige, vierkante, ijzeren stang, nog ondersteund door een dwarsijzer, waaraan misschien lang geleden een uithangbord of iets dergelijks bevestigd was geweest.

— Dat ijzer bevond zich bijna drie meter boven den grond, en scheen stevig bevestigd te zijn.

— Ik zie het mylord! fluisterde Henderson. Wat moet ik ermee doen?

— Je behoeft er voorloopig niets mee te doen James! Maar let nu op de schutting! Zooals je ziet loopt zij door tot aan den achtermuur, en zij is ruim twee en een halve meter hoog. Welnu, wij zullen deze plank van den schutting naar den haak leggen.

— Zoo hoog kun je onmogelijk reiken, Edward! protesteerde Brand hoofdschuddend.

— Op den grond staande zeker niet, maar wel als ik op de schouders klim van een zeker heerschap, dat meer dan zes voet lang is! Opgelet James! Ik neem de plank zoo in het midden vast — en spreidt mijn beenen! Buk je, zoodat ik op je schouders kan gaan zitten!

De reus had het onmiddellijk begrepen. Hij bukte zich diep, en lichtte een oogenblikje later Raffles, die de lange plank in evenwicht voor zijn borst hield, als een veertje op zijn schouders. En nu viel het Raffles al heel gemakkelijk de plank zoodanig te leggen, dat zij bij het eene uiteinde op den schuttingrand, met het andere op den ijzeren muurstang kwam te rusten.

In een wip was hij op het eenigszins schuin liggende, slechts weinig doorzweepende bruggetje geklauterd en beval toen lakoniek:

— Nu het laddertje, James!

De reus bukte zich, nam het korte laddertje van den grond, stak het Raffles toe alsof het een lucifer was, en toen deze het nu met zijn onderende op de plank deed rusten, reikte de bovenkant juist tot aan het venster van de tweede verdieping.

Brand keek ademloos toe. Het laddertje stond natuurlijk scheef, door de helling van de plank, het kon ook maar weinig schuin staan, daar de plank niet breeder was dan een paar decimeter, en het kon heel gemakkelijk uitglijden — —

De jongeman slaakte dan ook een diepe zucht van verlichting, toen hij bemerkte dat Raffles, vlug als een acrobaat, langs het steil staande laddertje opklom, de vensterbank bereikte, en blijkbaar zonder al te veel moeite het raam opende.

Onwillekeurig had Brand zijn revolver gegrepen, vastbesloten om er dadelijk gebruik van te maken, wanneer Raffles daarboven overvallen mocht worden.

Maar alles bleef stil. Het was duidelijk dat de schelmen daarbinnen door dit raam althans geen aanval duchtten.

Nu was Raffles verdwenen, en eenige minuten bleef het volkomen stil. En toen werd eensklaps de achterdeur met de grootste behoedzaamheid geopend en de fluisterende stem van Raffles klonk in de duisternis:

— Kom maar vlug naar binnen! Er zit een alarmschel aan, zooals ik al vreesde, maar ik heb daareven den draad doorgeknipt.

Henderson en Brand haastten zich, de uitnoodiging op te volgen, en stonden het volgende oogenblik naast Raffles, die heel voorzichtig de deur weder dichtdeed, zonder haar echter op slot te draaien. Integendeel, hij nam den sleutel uit het slot, teneinde zich een veiligen aftocht te kunnen verzekeren ingeval van nood.

Hadden de drie mannen buiten al weinig kunnen zien, hier in deze smalle gang was het zoo stikdonker, dat zij elkander zelfs niet durfden loslaten. Het viel hun onmogelijk, elkanders gelaat te onderscheiden. Maar spoedig klonk de stem van Raffles weder die zei:

— In het midden van de gang ongeveer is een trap naar boven. Zij zijn op de eerste verdieping als ik mij niet vergis. Ik meen een heel zwak lichtschijnsel onder een deur te hebben gezien. Ik hoor echter volstrekt niet spreken. Alles is stil.

Maar juist toen Brand een opmerking wilde maken, hoorde men plotseling zachtjes en kort de huisschel overgaan, een kamerdeur werd geopend, er klonken voetstappen op de trap — en eensklaps werd de gang daghelder verlicht!

Maar zijn instinct had Raffles gelukkig nog juist bijtijds gewaarschuwd, en geen onderdeel van een seconde, voordat de man die daar voor de straatdeur stond, hen bij dat heldere licht door het ruitje had kunnen zien, had Raffles bliksemsnel zijn beide metgezellen bij den arm

gegrepen, en hen een soort van bijkeukentje binnengedruwd, waarvan de deur gelukkig openstond.

Uit de gang drong het licht door die openstaande deur naar binnen, en zeer duidelijk zagen de drie mannen de schaduw van een man zich afteekenen, die zooeven het licht had aangeknipt, dat zich ongeveer halverwege de trap moest bevinden.

Die man moest dus de befaamde Luipaard zijn! Nauwelijks twee meters scheidden drie krachtige mannen van dien sluwen schelm, en zij zouden hem zeker gemakkelijk kunnen overweldigen, als zij zich nu op hem wierpen!

Brand scheen daar reeds veel lust in te hebben, maar Raffles weerhield hem met een blik, want hij bedacht, dat de man die daar schelde zeker de chauffeur zou zijn, en die twee hadden wellicht zaken te bespreken, die zeer nuttig konden zijn voor de Justitie — of anders voor Raffles zelf. En hij zou niets verliezen, zoo meende hij, met nog een oogenblik te wachten.

Er klonken nu schreden in de gang, knippen werden van de voordeur gedaan, deze werd behoedzaam ontsloten, en toen klonk een slechts ten halve gedempte stem:

— Ben je daar, Eddy! Wat heb je met de auto uitgevoerd?

— Gedaan wat U me gezegd had — op een veiligen afstand eenvoudig laten staan. Wat moeten wij met het ding doen, dat ons dadelijk zou verraden?

— Natuurlijk! De chef zou het ook nooit goed hebben gekeurd.

Even ging een schok door de drie mannen. Zij keken elkander onthutst aan.

— De chef? Dus dan was het toch weer niet den Luipaard, die daar zooeven de deur had geopend? Maar hoe was het dan mogelijk dat de vrouw zooeven in een onbetwistbaren staat van hypnose het huis was binnengegaan? Er was geen sprake van, dat de Luipaard haar dit reeds van te voren kon hebben gesuggereerd, omdat hij dezen afloop van zijn onderneming volstrekt niet had kunnen voorzien. Dat bleek duidelijk uit de gedragingen van zijn handlangers, al begreep Raffles op dat tijdstip nog altijd niet, wat hun toch wel had kunnen bewegen, de vrouw hierheen te voeren, en zich aan groot gevaar voor ontdekking bloot te stellen, inplaats van haar eenvoudig achter te laten met haar auto, en met het halssnoer te verdwijnen.

Maar plotseling herinnerde hij zich iets! Tijdens den rit, niet ver van dit huis, en zeker geen volle tien minuten voor die vreemde reis beëindigd was, had hij gezien hoe de achtervolgde auto op een wenk van een agent even stilstond, hoe die man op het portier toekwam, beleefd aan zijn helm tikte, en even met de inzittenden scheen te spreken! Misschien was hij de Luipaard wel! Maar hoe was hij gewaar-

schuwd? Hoe kwam het dat hij zich juist op den weg bevond?

Hiervoor wist Raffles ook maar een enkele verklaring en dat zou wel de juiste zijn: hoogstens tien minuten nadat de auto van voor het huis in de King Alberts Lane was weggereden, had de wagen gestopt voor een sigarenwinkel, de chauffeur was haastig van zijn zetel gekomen en naar binnen gegaan. Het was nu duidelijk dat hij daar had getelefoneerd.

Gedurende die tien minuten moest er dus in die auto iets gebeurd zijn, waardoor dit telefooneeren noodzakelijk werd — —

Maar reeds was Raffles weer genoodzaakt te luisteren.

De chauffeur zei, eveneens zonder al te veel moeite te doen zijn stem te dempen:

— Wat moeten wij nu met haar aan?

— Die moet hier blijven tot de chef persoonlijk komt! Hij zal haar hyponotiseeren en haar dwingen om een briefje te schrijven aan haar man, waarin ze hem zegt dat hij 20.000 pond sterling moet afschuiven — en dat hij haar anders nooit zal terugzien! Ik voor mij vind den prijs veel te hoog — ik vind haar geen tweehonderd pond waard! Hij zal er misschien anders over denken.

— Wat een omslag, wat een gedoente, klaagde de zooeven binnengekomen chauffeur. En dat had allemaal vermeden kunnen worden. Weet je nu wel heel zeker, Larrick, dat de steenen valsch waren?

— Denk je dat ik gek ben? Natuurlijk weet ik dat. Er is al een jongen met een advertentie naar de Daily Mail, hij zal er van opfrisssen, die mijnheer Clifford om zijn vrouw valsche juweelen te laten dragen!

Het was Raffles alsof hij een klap op het hoofd kreeg, en hij had zichzelf kunnen slaan! Dat was dus de zeer eenvoudige oplossing! Natuurlijk had die schelm van een Larrick haar onmiddellijk de juweelen afgedaan, zonder dat zij zelfs aan verzet dacht, met het voornemen, er de auto mee te verlaten, toen hij ze eerst nog eens bekeek. Hij was klaarblijkelijk een deskundige, en had na eenige oogenblikken ontdekt, dat mevrouw Clifford zich niet geneerde om valsche juweelen te dragen. Misschien wist zij dat zelf wel niet eens! Misschien had haar man haar eenvoudig wijsgemaakt dat ze echt waren! Raffles had reeds sedert eenigen tijd rare noten hooren kraken over de solvabiliteit van den bankier. Het was volstrekt niet ondenkbaar dat hij poogde, op deze wel eens meer toegepaste wijze zijn krediet een weinig meer fundament te verschaffen. Toen Larrick eenmaal ontdekte dat al de moeite voor niets was geweest, dat hij zich gehaast den geheimzinnigen chef te doen waarschuwen, die toen onmiddellijk nieuwe maatregelen had moeten nemen, hij was blijkbaar iemand die zich niet gauw voor geslagen verklaarde, en die blijkbaar wraak had willen

nemen voor deze bittere teleurstelling. Vermoed als agent, zoodat ook zijn beide medeplichtigen hem niet konden herkennen, had hij de vrouw in de auto opnieuw gebiologeerd, en haar gezegd waar zij rustig heen moest gaan. Hij had van een villa gesproken — en voor haar was dat oude, wrakke huis van dat oogenblik af dan ook niets anders dan een prachtig landhuis! Daarna had hij zeker een nieuw plannetje uitgewerkt en nu zou hij aanstonds komen opdagen, om haar een brief te doen schrijven, bestemd voor haren echtgenoot, en aan de echtheid waarvan natuurlijk niet te twijfelen viel, daar het haar eigen handschrift zou zijn.

Dit alles ging Raffles bliksemsnel door het hoofd, terwijl hij daar doodstil stond, gereed om onmiddellijk op te treden als het moest zijn.

En hij stond reeds op het punt, zich van die beide kerels meester te maken, en dan rustig de komst af te wachten van den Luipaard, toen dat reeds niet meer kon, en hij dit mooie plan voorloopig moest opschorten, want op hetzelfde oogenblik dat hij de deur wilde openrukken klonken de voetstappen van de twee schelmen reeds op de trap, en een oogenblik later werd het weer stikdonker.

Een deur ging open en dicht, en toen werd het stil.

Raffles wachtte even tot hij niets meer hoorde, deed toen de deur behoedzaam zoover dicht, dat er geen licht meer uit de bijkeuken naar buiten kon stralen en ontstak zijn zaklantaren.

Zijn gelaat had een verstoorde uitdrukking toen hij zachtjes fluisterde:

— Wij hadden eerder moeten handelen! Wij hadden ons van die kerels moeten meester maken!

— Maar dat kan nog gebeuren, mylord! merkte Henderson op, die zijn vuisten van kwaadheid balde, en om zich heen keek, als zocht hij een wapen.

Niet zoo gemakkelijk als het hier in de gang zou zijn gegaan, James! zeide Raffles mismoe-dig. Zij hebben haar waarschijnlijk in een kamer opgesloten. Laten wij in ieder geval maar naar boven gaan, dan kunnen wij hen daar opwach-ten.

Dat voorstel leek niet zoo kwaad — en toch had het bijna noodlottige gevolgen gehad, zooals spoedig zou blijken.

Achter elkaar slopen de drie mannen zoo zacht als zij maar konden, en na de lantaren weer gedoofd te hebben de trap op, bereikten een portaal, waar slechts een klein electrisch lampje een zwak schijnsel verspreidde en luis-terden. Zij hoorden mannenstemmen, blijkbaar komende uit een vertrek aan het einde van de gang.

En juist toen zij wisten waar dat geluid van- daan kwam, werd er weer gescheld, op een eigenaardige manier.

Daar was zeker de geheimzinnige chef, de

machtige hypnotiseur, de Luipaard in persoon!

Er was geen tijd te verliezen! Raffles draaide bliksemsnel de kruk om van een deur die zich vlak naast hem bevond en die tot hun geluk niet gesloten bleek te zijn. Zij gingen een donkere kamer binnen, op hetzelfde oogenblik dat de deur van het vertrek waar zij hadden hooren spreken openging.

Een man liep over de gang, haastig, daalde de trap af, door de deurkier zagen zij het weer licht worden, de stappen gingen verder, de voor- deur werd geopend en eenige woorden werden op haastigen toon gewisseld.

Toen klonken er weer stappen op de trap — maar zij waren maar van één persoon.

De chauffeur bleek terug te komen. De drie mannen, die nauwelijks durfden ademen, hoor- den hem de andere kamer weer binnengaan en op zachten toon tot Larrick zeggen:

— Daar is hij! Hij heeft een zwarten lap voor zijn gezicht! Hij zegt dat wij hier zoolang de kamer uit moeten gaan, en hiernaast op hem wachten — hij moet alleen zijn met haar!

De drie mannen maakten zich reeds gereed tot een handgemeen in optima forma, en Hen- derson grijsde zachtjes voor zich heen, toen zij Larrick hoorden zeggen:

— Merci. Dat kan misschien lang duren, en hiernaast is de electrische lamp stuk. Wij kun- nen wel zoolang in de gang gaan.

— Maar hij wil ons niet zien!

— Dan op de trap naar boven! Vooruit maar! Al die gekheid ook — —

Het was duidelijk dat mijnheer Larrick uit zijn humeur was. Hij verscheen op de gang, gevolgd door den chauffeur, en ten derde male was Brand geen meter verwijderd van den man, wiens voeten en broekrand hij slechts gezien had, zonder iets van zijn gelaat af te weten!

Er klonk iets als een heel kort schelgeluid dat misschien een waarschuwing was, en toen de voetstappen van de twee mannen die naar de tweede verdieping liepen.

Raffles fronste even de wenkbrauwen, en gromde:

— Nu hoop ik maar dat zij het open raam niet vinden! De drommel mag hen halen, wat hebben zij daar ook te zoeken! Nu, wij moeten maar op het ergste voorbereid zijn.

Binnen vijf minuten zou er reden in overvloed tot handelen zijn, maar dat wist Raffles toen nog niet. Voetstappen kwamen de trap op, de deur van de voorkamer werd geopend en juist weer gesloten, toen er beneden heftig gebeld werd, alsof er brand was! Onmiddellijk weer het ge- rommel van voetstappen op de trap, een deur die open en dicht ging, het geraas van een grendel, die voorgeschoven werd, dan het opentrekken van de voordeur, en een schorre jongensstem, heesch en opgewonden:

— Larrick! Larrick! Er is onraad! Ik ben achter aan het huis geweest — er ligt een plank

en er staat een laddertje tegen het raam van de tweede verdieping! Kijk of de achterdeur gesloten is.

Geen volle seconde later klonk er een met moeite onderdrukte kreet van woede — Larrick had natuurlijk de doorgeknipte draad van het alarmtoestel gevonden! Er klonk een zonderling schel fluitje door het huis, en toen Raffles zijn hand uitstak naar de deurknop, om de deur te openen, bemerkte hij dat zij op slot was, of, waarschijnlijker, dat er aan de buitenzijde onzichtbare grendels voor waren geschoven.

Men begreep nu dat er indringers in huis waren, en wilde den chef gelegenheid geven te ontvluchten!

Raffles sprak niet, en dat behoefde ook niet eens, want reeds wierp de reus zich met zijn volle gewicht op de gangdeur, waarvan het bovenste paneel krakend openbarstte. Zoo vlug zij maar konden, stapten de drie mannen door het gat, en Raffles rukte aan de deur van de kamer, waar mevrouw Clifford zich nu in de macht moest bevinden van den Luipaard. Ook deze deur was gesloten. Het volgende oogenblik nam Henderson een kort aanloopje, en wierp zich met het volle gewicht van zijn tweehonderd en tien pond op de deur, die het al evenmin uithield, en met een geluid als een gewerschot opensprong.

In het midden van een zeer eenvoudig gemeubileerde kamer stond een man met een zwarten lap voor het gelaat, die een vrouw bij de hand hield, die lachend en blijkbaar heel verwonderd rondzag, maar zonder een schijn of schaduw van vrees. De man had een kleine revolver in de hand en vuurde van de heup af op Raffles zonder hem evenwel te raken, Raffles

zoowel als Brand trokken hun wapens, maar voor zij die konden gebruiken gebeurde er weer iets onverwachts.

Vlak achter den man met het zwarte masker bevond zich een zeer hoge spiegel. Hij liet een kort lachje hooren, en deed, de vrouw met zich meetrekkend, bliksemsnel een stap achteruit. Sneller dan men het met het oog kon volgen draaide de wandspiegel om een onzichtbare as, nog een stap achteruit — en het volgende oogenblik waren de man zoowel als de vrouw aan het oog onttrokken, terwijl de spiegel weer op zijn plaats klapte. Dol van woede vuurde Brand en met luid geraas kwamen de groote glasscherven omlaag, en daarachter vertoonde zich de stalen wand van de eigenlijke geheime deur. Plat als een pennystuk viel de kogel neer dien hij had afgevuurd.

— Naar buiten — de straat op! kreet Raffles. Aanstands zal hij ons nog ontsnappen!

De drie mannen stapten weer door het gat in het paneel van de ingedrukte deur, bereikten de gang, ijlden de trap af, en wilden door de voordeur vertrekken. Die was stevig gesloten. Zij vlogen naar de achterdeur. Ook die was afgesloten met een reservesleutel, en er gingen twee of drie kostbare minuten heen, alvorens de drie mannen door een opgeschoven keukenraam naar buiten waren geklauterd, het met oud roest overdekte erf hadden bereikt en over de schutting waren geklommen.

En zij kwamen nog juist bijtijds aan den anderen kant neer, om te hooren hoe een snelle en krachtige auto in de verte wegreed, onder luid getoeter van de claxon dat klonk als een duivelsche schaterlach.

HOOFDSTUK VII.

DE VERLAKTE MOLIÈRES.

John Raffles was en is steeds gebleven een sportman in de volle, de ware beteekenis van het woord — hij was, wat de Engelschman noemt, „een goed verliezer”.

En zoo schreef hij het dan ook slechts aan zijn eigen onvoorzichtigheid en zijn overijld handelen toe, dat de Luipaard hem toch nog had kunnen ontsnappen. Het is waar — niemand had kunnen denken, dat er zich van die romantische, geheime uitwegen bevonden in zulk een prozaïsche, moderne huisbarak — maar aan den anderen kant had Raffles er rekening mede moeten houden, dat een man als die geheimzinnige hypnotiseur niet alles op één kaart zoude zetten, en niets aan het toeval zou overlaten. Of-

schoon hij dien nacht wel aan andere dingen te denken had dan aan een grondig onderzoek van het huis, zoo bleek hem toch reeds den volgenden morgen uit de lezing van de ochtendbladen, wat hij nog niet wist maar wel vermoedde:

Het huis was voorzien van alles wat er noodig is, om van verscheidene plaatsen af alle deuren op de eerste verdieping te kunnen grendelen!

Want het schieten was gehoord! Een nog laat blokkend student aan de overzijde van de straat, die met open ramen werkte, waarschijnlijk om zijn hersens wat frisch te houden, had de revolverschoten gehoord, zelfs het rinkelen van het dikke spiegelglas en had zoo gauw hij

maar kon een politieagent gewaarschuwd. Natuurlijk was toen spoedig het huis gevonden van waaruit de schoten hadden geklonken, er was een grondig onderzoek ingesteld, men vond verdachte dingen als een soort van stellage aan de achterzijde, een doorgeknipte draad van een alarminrichting van een deur, twee verbrijzelde deuren op de eerste verdieping, een jongensfiets, en dan een stukgeschoten spiegel met daarachter een stalen wand, die blijkbaar een deur was. Maar van de bewoners vond men geen spoor, evenmin als men een slachtoffer vond.

Raffles had dus slechts een enkel ding gewonnen en dat was niet zoo heel veel waard — de Luipaard had er alweer een steunpunt bij ingeschoten, want hij kon er natuurlijk niet aan denken, nog ooit dit huis te gebruiken voor ondernemingen als de zijne. Maar aan den anderen kant had hij heel wat verloren — dat was zijn zelfvertrouwen en dat wilde hij tot iederen prijs herwinnen.

Moeilijk zou het zijn, dat ontveinsde hij zich geen oogenblik. Noch hij, noch Brand, noch Henderson hadden ook maar één van de drie kerels goed gezien, en van den jongen konden zij zich ook slechts een flauwe voorstelling vormen, na de beschrijving die Brand van zijn gestalte kon geven, die hem ook alleen maar in de duisternis van den tuin had gezien, toen hij op zijn fiets sprong.

Andere aanknoopingspunten waren er niet.

Mevrouw Clifford was en bleef zoek. En niemand wist waar zij was. De Luipaard had haar dus zeker gebracht naar een plek, waar hij haar vooreerst volkomen veilig wist. Men had slechts de blauwe auto, de splinternieuwe Buick teruggevonden, wel een beetje beschadigd, maar dan ook leeg.

En het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat er een boosaardige hilariteit ontstond, vanwege de advertentie in de Daily Mail! Raffles en Brand wisten, dat Larrick dit op zijn eigen houtje had gedaan, maar algemeen werd het op rekening geschoven van den Luipaard en er werd heel wat gelachen en boosaardig gefluisterd, toen men het daar zwart op wit te lezen kreeg, dat mevrouw Clifford gepronkt had met een bazaarprul!

De toestand van Clifford zelf was intusschen allesbehalve benijdenswaardig! Het bericht tegenspreken was natuurlijk dwaasheid, want hij wist beter dan wie dan ook, dat de Luipaard ongetwijfeld een schurk was, maar in dit opzicht toch zeker gelijk had — de diamanten waren zeker niet meer waard dan een paar honderd pond. En zeker zou Clifford onder de meedogenlooze spot van de Londenaren zijn verpletterd, als men geen medelijden met hem gehad had, wegens de ontvoering van zijn vrouw. Het is pas naderhand vast komen te staan, dat de bankier den brief van Margie, zijne vrouw ontving in den vroegen middag, die volgde op den

nacht, dien wij in het vorige hoofdstuk hebben beschreven. Men weet thans reeds wat die brief zou behelzen. Maar daarin had mevrouw Clifford haren man bezworen, volstrekt niets aan de politie mede te deelen, en een bedrag van 20.000 pond sterling voor haar invrijheidstelling gereed te houden, dat des avonds zou worden gehaald door een man, die een paar woorden als herkenning zou spreken en dien hij moest aantreffen op een bepaald uur en op een bepaalde plek.

Maar de bankier zou zich nooit naar die plek begeven, om redenen die spoedig duidelijk zullen worden.

Het was half vier in den middag, toen Raffles zich liet aandienen bij Alwin Clifford, ditmaal in de gedaante van een effectenmakelaar uit Bristol.

De bankier ontving hem met tegenzin, daar zijn hoofd niet naar zakengesprekken stond, maar binnen vijf minuten was hij een en al aandacht, en dat is ook waarlijk niet te verwonderen, want Raffles viel met de deur in huis en begon, zoodra de gangdeur gesloten was, en hij zich persoonlijk had overtuigd dat de huisknecht zich verwijderd had:

— Mijnheer Clifford ik zal niet al te veel van Uw kostbaren tijd in beslag nemen! U heeft reeds meer met mij te doen gehad. U heeft mij gewantrouwd, en mij tamelijk laaghartig verraden, wat ik niet verdiend had, maar toch meld ik mij opnieuw bij U aan, bezielde door de wensch — zeker niet in de eerste plaats om U aangenaam te zijn, want ik gevoel niet zoo bijzonder veel sympathie voor U, maar dan toch om een schoelje den voet dwars te zetten die het tegen mij heeft durven opnemen. Ik ben John Raffles, ik was Lafonte, zooals ik inspecteur Clark was. Gij zult dat nu wel weten. Ik ben ook al geen effectenhandelaar, en de stad Bristol ken ik slechts zeer oppervlakkig. Wat het voorval betreft in het eenzame huis — ik heb er aan deelgenomen! — en ik had gaarne Uw vrouw willen bevrijden, als ik niet zoo ezelachtig was geweest en te lang had gewacht.

Clifford had in de grootste verbazing toegefluisterd, met open mond en stotterde nu:

— Gij durft heel wat wagen, mijnheer!

— Ja, dat is zoo mijn gewoonte! zeide Raffles koeltjes. Ik zal kort zijn, mijnheer Clifford. Neemt ge mijn hulp aan, om het verblijf van Uw vrouw op te sporen?

— Hoe kan ik U daarbij van dienst zijn? riep de bankier op een toon van wanhoop.

— Wel, bijvoorbeeld door voorloopig te weigeren, onder voorwendsel dat gij tijd nodig hebt om zooveel geld bijeen te brengen, den losprijs te betalen! Wanneer moet de man zijn geld hebben?

— Maar weet gij dan alles? barstte de bankier uit. Vanavond — heeft hij een afspraak met mij! Ik bedoel — hij geeft mij plek en tijd op,

waar ik met de 20.000 pond moet komen — alsof ik die zoo in mijn vestzakje bij mij draag!

— Hij zal wel weten dat gij die althans nog bezit, mijnheer Clifford! zeide Raffles met een flauwen glimlach, en ik weet het ook. Ik ben tamelijk goed op de hoogte van Uw geldelijke omstandigheden, en wist ik niet zeker, dat gij nog over een groot kapitaal beschikt — groot althans, gezien van het standpunt der arme slokkers, voor wier belangen ik zoo goed mogelijk opkom, en van dat kapitaal kunt gij wel wat missen, al vindt gij misschien zelf een bezit van ruim 100.000 pond de moeite niet waard! Gij bemerkt wel dat weinig voor mij verborgen is gebleven! En luister nu goed, mijnheer Clifford. Gij zult moeten erkennen dat gij mij bitter onrecht hebt aangedaan, door mij te wantrouwen. Ik zal U in de gelegenheid stellen te toonen dat gij Uw leven wilt beteren. Ik wil van U het bewijs hebben dat gij mij vertrouwt. Gij betaalt mij 5000 pond sterling — waarlijk een bagatel — en ik zal zorgen, dat gij Uw vrouw weer terugkrijgt, die U toch zeker dat bedrag wel zal waard zijn!

Te oordeelen naar de twijfelachtige uitdrukking op het gelaat van den bankier, stond dit nog geenszins vast, en een andere oorzaak kon die trek van onzekerheid niet hebben, want Clifford zeide aanstonds:

— Ik erken dat ik verkeerd gedaan heb! Maar stel U dan ook eens in mijn positie, mijnheer... mijnheer Raffles! Gij zijt dan toch een vijand van de maatschappij, nietwaar, en —

— Een vijand van nutteloozen rijkdom, mijnheer Clifford! verbeterde Raffles koeltjes. Gij zult moeten toestemmen dat dit iets anders is.

— Laten wij daar niet over twisten! In ieder geval dacht ik mijn plicht te doen, door de politie in den arm te nemen! Ik erken dat gij de slimste zijt geweest, ik erken voorts, dat ik niet het recht had om U te wantrouwen — en als gij maakt, dat ik mijn vrouw terugkrijg, en die 20.000 pond sterling niet behoef te betalen, dan zal ik er U gaarne 6000 voor ter hand stellen!

— Daar reken ik dan ook op, mijnheer Clifford! zeide Raffles effen. Nog nooit heeft iemand mij straffeloos kunnen bedriegen. Dan is hiermede ons gesprek beëindigd. Ik dank U voor uw vertrouwen, en ik zal U bewijzen dat ik het waard ben! Want ziet gij — dat van die 5000 pond was maar een grapje! Voor dergelijke aangename bezigheden laat ik mij nooit honoreeren! Ik zal mij wel anders schadeloos weten te stellen. Ik bezorg U uw vrouw gratis terug, mijnheer Clifford! Natuurlijk zou ik vanavond reeds kunnen optreden, en den man volgen, die met U moest spreken, maar ik vrees dat zij hun maatregelen wel goed zullen hebben genomen.

— O, daarvan is geen sprake! riep Clifford uit, die in de grootste verbazing had geluisterd. Mij is bevolen, geheel alleen, en te voet naar de afgesproken plek te gaan, en die is zoo goed ge-

kozen, dat men zich daar onmogelijk in hinderlaag zal kunnen leggen.

— Dat wist ik wel! Nu, dan blijft er niets anders over dan tijd te winnen. Zeg dat gij drie of vier dagen minstens noodig hebt om het geld bijeen te krijgen. En wat mij betreft — ik zal ook niet stilzitten! Adieu mijnheer Clifford, en ik hoop U spoedig goede berichten te kunnen brengen.

En terwijl de bankier zich thans uitputte in talloze dankbetuigingen, nam Raffles snel afscheid, en verliet het huis.

En laat in dien middag kwam snel en onverwachts het einde. En ook ditmaal hielp het toeval of het geluk of de voorzienigheid — hoeveel namen geeft men er niet aan! — Raffles op het goede spoor. Hij zat namelijk met Brand in de eetzaal van Cecil, waar zij tamelijk vroeg gedineerd hadden, toen hij opmerkte dat de jonge man gedurende eenige oogenblikken strak naar iemand keek, die aan de overzijde van het gangpad was gezeten, half met den rug naar hen toegewend, en meer speciaal naar de voeten van dien elegant gekleeden jongeman.

— Trekken die verlakte molières je zoo bijzonder aan, Brand, bevalt hun model je zoozeer? vroeg hij na eenige oogenblikken glimlachend.

— Stil! Het is mijn man! Het is de man van de auto! Het is Larrick!

Hij had den naam heel zachtjes gefluisterd, maar Raffles had hem niettemin verstaan, en vroeg haastig, zijn servet neerleggend:

— Weet je zeker dat je je niet kunt vergissen?

— Dat is buitengesloten! Ik heb met mijn neus op geen twee duim afstand van die opzichtige molières gelegen. Kijk toch eens naar dat ajourbewerkte bovenstuk, en die kokette oplegels! Met wit omboord! Zou wel een waarachtig gentleman zich durven uitdossen in zulke buitensporige foudraals! Maar dat is niet alles! Zelfs hier kan ik een kleine kras of schram zien, die van een der vetergaatjes naar beneden loopt, ofschoon men blijkbaar gepoogd heeft, die door insmeren met olie of vaseline te doen verdwijnen! En de sokken zijn dezelfde — ofschoon ik op den pantalon niet zou durven zweren!

Raffles zeide eenige oogenblikken niets, maar keek aandachtig naar den jongeman, die reeds eenige malen zijn horloge had geraadpleegd. Toen fluisterde hij vastbesloten:

— Dan gaan wij hem voor alle zekerheid na. Wij zullen nog eerst zijn stemgeluid beluisteren — dan is iederen twijfel opgeheven.

Nog geen seconde daarna kregen zij daartoe de gelegenheid, want de jongeman met de glimmende molières, riep op vrij luiden toon om den kellner en vroeg hem om een der avondbladen. De beide vrienden keken elkander met glinsterende oogen aan. — Er viel niet aan te twijfelen

— die man, die daar in alle eenzaamheid zat te dineeren, was Larrick!

Hij zou natuurlijk weten waar de vrouw was, hij was misschien wel haar bewaker, en Raffles nam zich voor, den man niet uit het oog te verliezen.

Alles was in een oogwenk voorbereid. De auto van Raffles met het gemakkelijk verwisselbare nummerbord wachtte onder de hoede van Henderson, die reeds gedineerd had in een zijstraat, vlak bij, en kon onmiddellijk gebruikt worden. Beide mannen hadden zich voor alle zekerheid gewapend, en in de auto, goed verborgen, bevonden zich enkele werktuigen, die noodig kunnen zijn om ongevraagd een huis binnen te dringen, en die Raffles voor alle zekerheid had medegenomen.

Brand ging zich opstellen bij den uitgang, Raffles bij een tweede deur, die men ook kon gebruiken, als men het groote hotel verliet, en Henderson werd vlug gewaarschuwd. Na tien minuten werd hun geduld beloond, want Larrick kwam te voorschijn, vroeg aan de vestiaire zijn overjas en hoed, verliet het hotel zonder op of om te zien, blijkbaar volkomen zeker van zijn zaak, en stapte in een snellen tweezitter, die op het groote voorplein in de file stond. In een oogenblik kwam ook de auto van Raffles voorrijden, en Henderson begon het geel geschilderde Morriswagentje van Larrick te volgen, maar op een behoorlijken afstand.

Aan de grens van een zeer groot speelveld, ten behoeve van de sportlievende jeugd, hield het autotje stil, en Raffles begreep plotseling dat Larrick zelf de man was, die met Clifford zou praten! En hij moest erkennen dat de plek zeer gunstig was gekozen, en dat het bijna onmogelijk was, hier een hinderlaag te leggen. Het veld was een oud exercitieterrein, de naastbij liggende huizen lagen zeer ver weg, bijna vijf minuten loopens, en de man die daar nu met vasten stap over het speelveld naderde, en die natuurlijk Clifford zou zijn, kon zich onmogelijk laten vergezellen door politieagenten, zonder dat dit bijtijds gezien zou worden. Van een veilig plekje nam Raffles waar hoe de eenzame wandelaar op de stilstaande auto toeliep, hoe er toen een minuut of vijf gesproken werd in de duisternis, hoe Clifford zich weer verwijderde, opnieuw dwars over het veld, en hoe ten slotte de gele Morris zich weer in beweging zette.

Dadelijk begon de achtervolging. Hoewel Raffles hoopte, dat hij althans bij deze gelegenheid de echtgenoot van den bankier zou vinden — hij wist wel, dat hij het vinden van den Luipaard nog wat zou moeten uitstellen. Het was nu wel duidelijk dat zelfs zijn handlangers niet wisten wie hij was. Hij scheen zich slechts gemaskerd aan hen te vertoonen. En als men hem moest telefoneeren, dan geschiedde dat zeker door een betrouwbaren bemiddelaar. Kon men

dien man vinden, dan was de ontdekking van den Luipaard zelf zeker niet ver meer.

Over dit alles dacht Raffles na, terwijl Henderson de auto bekwaam door de thans vrij drukke straten stuurde, steeds op het spoor van het gele tweezittertje, dat zich door zijn kleur verraadde. Het was duidelijk dat mijnheer Larrick een nieuweling in het vak was, anders zou hij zich wel eens bedacht hebben, alvorens voor zijn doel een zoo opzichtigen wagen te gebruiken.

Toen zij bijna een uur aldus gereden hadden, vroeg Brand:

— Geloof je dat ze haar met geweld opgesloten houden?

— Mijn waarde, daar is natuurlijk geen sprake van! antwoordde Raffles. Waarom ook? De Luipaard zal haar eenvoudig gezegd hebben: „Blijf rustig in dat huis tot nader orders” en zij zal niet beter weten of het behoort zoo! Bedenk dat zij in een soort van droomwereld leeft op dit oogenblik! Natuurlijk zal hij op geregelde tijden moeten komen om haar opnieuw onder zijn invloed te brengen, want die duurt niet eeuwig! Maar voor het overige zal ze zoo vrij zijn als een vogeltje in de lucht. Ha — ik geloof dat wij daar ons doel genaderd zijn — de Morris staat stil, naar ik geloof.

Bijna op hetzelfde oogenblik zwenkte Henderson snel en handig een zijstraat binnen, stopte, wendde zich om en fluisterde, alsof men hem op dien afstand had kunnen hooren!

— Vierde huis van den hoek, mylord! Er is een stoep van drie treden voor de deur! Daar is hij binnengegaan.

— Mooi zoo! Wacht hier dan — ik geloof niet dat het lang zal duren!

Raffles en Brand stapten uit, drukten hun hoogen hoed wat vaster op hun hoofd, overtuigden zich met een enkelen blik, dat zij eruit zagen als deftige, fijne gentlemen en gingen toen zeer bedaard den hoek om en liepen rustig toe op het vierde huis, een mooi, oud gebouw. Alle huizen waren hier trouwens flink ruim, en het was duidelijk dat men in een goeude buurt was.

Er brandde licht in de vestibule van het huis en Raffles belde dadelijk kalmpjes aan. Wel een beetje tot zijn verwondering werd de deur vrij spoedig geopend door een huisknecht, die met een verlegen lachje zeide:

— Eigenlijk hadden wij U niet meer durven verwachten, mijnheer Harriman.

Het was duidelijk dat de huisknecht door een toevallige gelijkenis op een dwaalspoor was gebracht en Raffles was er de man niet naar, om daarvan niet aanstonds een nuttig gebruik te maken. Hij stond het volgende oogenblik in de vestibule, met Brand naast zich en nu pas zag de man zijn vergissing in, verbleekte, en zei met een gezicht dat van woede vertrokken was:

— Wie bent U, wat wilt U hier? U is niet

uitgenoodigd! Mijn meester ontvangt nu geen bezoeken!

— Het mijne wel vriend! antwoordde Raffles spottend. Ik geloof al, waar ik de geëerde dames en heeren kan vinden! Ik hoor gelach — uit die kamer. Wat is dat, kerel — zou je waarachtig durven — —

De huisknecht had een revolver getrokken uit den zak van zijn blauw en wit gestreept jasje, maar voor hij er gebruik van kon maken, velde een vuistslag van Brand hem ter aarde, en zijn lichaam kwam bonzend in een hoek van de vestibule terecht, terwijl zijn revolver uit zijn hand vloog en in een grooten boog te land kwam op een dik gepolsterde sofa.

Raffles stak het wapen onmiddellijk bij zich en zei:

— Vlug wat — wij hebben geen tijd te verliezen! Neem ook deze revolver — dan heb je er twee, en dek daarmee mijn aftocht! Dit is geloof ik de deur!

De beide vrienden waren een breede trap opgegaan van ongeveer tien treden, bereikten een portaal, en Raffles opende dadelijk de deur, zonder zelfs aan te kloppen. De beide vrienden stonden op den drempel van een kleine, helderverlichte eetkamer, waar vier heeren en twee dames aan een rijk gedekte tafel aan een vroeg souper waren — en het was er een, waarbij de champagne niet gespaard bleef naar het scheen. Een van de dames was Margie Clifford, de andere was een demi mondaine, die Raffles zoowel als Brand zeer goed van aangezicht kenden. Dat was tenminste alweer een aanknoopingspunt voor later.

De heeren bleven verbluft kijken naar de beide indringers, maar die uitdrukking veranderde al spoedig in een van schrik en woede, toen Brand een weinig terzijde trad, zoodat hij goed zichtbaar werd en rustig beval, zijn twee revolvers opheffende:

— Wie een stap doet, krijgt een kogel door

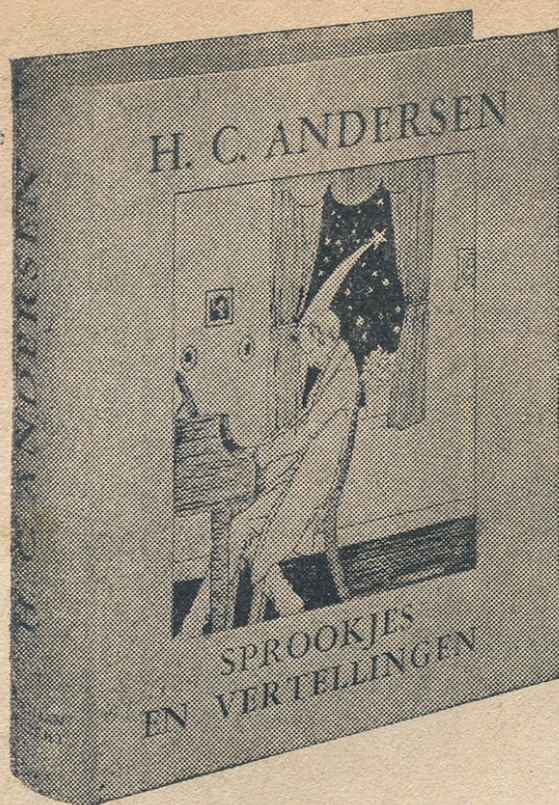
het lichaam! Blijf rustig zitten en verroer je niet! Mijn kameraad heeft een kleine plechtigheid te verrichten!

Met een glimlach om de lippen trad Raffles op het groepje toe. Hij begon met Larrick, die krijtwit was, en ontlastte hem van een portefeuille, die overmatig dik scheen te zijn, terwijl hij hem bestraffend toevoegde:

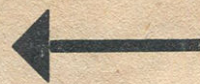
— Hoe kan een heer, die op goede kleeding prijs stelt, den vorm van zijn rok bederven door zulk een dikke portefeuille. Die diamanten ring als ik U verzoeken mag! Is dit horloge echt goud? O, neem mij niet kwalijk, ik zie dat ik U beleedig! Uw portefeuille als ik U verzoeken mag, mijnheer! Merci! De uwe, waarde drinkbroer met Uw roode neus! Aha, ook deze vertoont een aangename corpulentie, die veel belooft! Uw dasspeld, als ik zoo vrij mag zijn! Dit is een aardig model! En nu nog uw horloge, mijnheer, en Uw beurs! Ik dank de heeren zeer — ik geloof dat de oogst zal meevallen! Maar nu de hoofdzaak! Mevrouw Clifford — mag ik U uitnoodigen mij naar buiten te vergezellen?

De jonge vrouw liet een echt bakvischgilletje hooren. Het was duidelijk dat zij verre van normaal was. Zij besepte blijkbaar volstrekt niet wat zij deed. Kort beraden nam Raffles haar in zijn armen, tilde haar van de vloer, en droeg haar snel de kamer uit. Een oogenblik was het alsof Larrick woedend wilde opstaan om dit te beletten, maar een enkele beweging van een der revolvers bracht hem tot betere gedachten. De deur viel achter de beide mannen dicht, en Brand draaide snel den sleutel van buiten in het slot om.

Zij liepen voorbij den nog bewusteloozen bediende, Brand opende de deur, overtuigde zich dat er slechts zeer weinig voorbijgangers waren, Raffles zette de vrouw op haar voeten — en gewillig, zonder een woord te zeggen, liet Margie Clifford, zich naar de wachtende auto geleiden.

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door beboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkoope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627,
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkoope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e
maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES:

